Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (sedmo vijeće)

14. srpnja 2021.*

„Damping – Uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili čelika podrijetlom iz Rusije i Ukrajine – Privremena revizija – Izračun uobičajene vrijednosti – Troškovi prodaje, opći i administrativni troškovi – Prodaja između povezanih društava – Uobičajeni tijek trgovine – Jedinstveni gospodarski subjekt – Članak 2. stavci 3., 4. i 6. Uredbe (EU) 2016/1036 – Izvozna cijena – Prilagodba – Poslovi slični poslovima posrednika koji posluje na temelju provizije – Članak 2. stavak 10. točka (i) Uredbe 2016/1036 – Očita pogreška u ocjeni – Metodologija različita od one koja je korištena tijekom prethodnog ispitnog postupka – Članak 11. stavak 9. Uredbe 2016/1036 – Legitimna očekivanja – Prava obrane”

U predmetu T-716/19,

Interpipe Niko Tube LLC, sa sjedištem u Nikopolu (Ukrajina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, sa sjedištem u Dnjepru (Ukrajina),

koje zastupa B. Servais, odvjetnik,

tužitelji,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju P. Němečková i G. Luengo, u svojstvu agenata,

tuženik,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a za poništenje Provedbene uredbe Komisije (EU) 2019/1295 od 1. kolovoza 2019. o izmjeni Provedbene uredbe (EU) 2018/1469 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili čelika podrijetlom iz Rusije i Ukrajine, nakon djelomične privremene revizije u skladu s člankom 11. stavkom 3. Uredbe (EU) 2016/1036 (SL 2019., L 204, str. 22. i ispravci SL 2019., L 261, str. 100.; SL 2020., L 77, str. 27.),

OPĆI SUD (sedmo vijeće),

u sastavu: R. da Silva Passos, predsjednik, L. Truchot (izvjestitelj) i M. Sampol Pucurull, suci,

tajnik: E. Artemiou, administratorica,

* Jezik postupka: engleski

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 17. prosinca 2020.,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

1 Tužitelji Interpipe Niko Tube LLC i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC dva su ukrajinska društva koja obavljaju djelatnost proizvodnje i izvoza bešavnih cijevi.

2 Komisija Europskih zajednica je, nakon pritužbe koju je 14. veljače 2005. podnio Odbor za zaštitu industrije bešavnih čeličnih cijevi Europske unije, pokrenula antidampinški postupak vezan uz uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili čelika podrijetlom iz Hrvatske, Rumunjske, Rusije i Ukrajine u skladu s Uredbom Vijeća (EZ) br. 384/96 od 22. prosinca 1995. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 1996., L 56, str. 1.) (koja je zamijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 2009., L 343, str. 51. i ispravak SL 2016., L 44, str. 20.), koja je pak zamijenjena Uredbom (EU) 2016/1036 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije (SL 2016., L 176, str. 21.; u daljnjem tekstu: osnovna uredba) i, među ostalim, člankom 5. Uredbe br. 384/96 (koji je postao članak 5. osnovne uredbe), u njegovoj verziji koja proizlazi iz Uredbe Vijeća (EZ) br. 461/2004 od 8. ožujka 2004. o izmjeni Uredbe br. 384/96 i Uredbe (EZ) br. 2026/97 o zaštiti od subvencioniranog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 2004., L 77, str. 12.; u daljnjem tekstu: izmijenjena Uredba br. 384/96).

3 Vijeće Europske unije donijelo je 27. lipnja 2006. Uredbu Vijeća (EZ) br. 954/2006 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili čelika podrijetlom iz Hrvatske, Rumunjske, Rusije i Ukrajine, o stavljanju izvan snage uredbi Vijeća (EZ) br. 2320/97 i (EZ) br. 348/2000, o okončanju privremene revizije i revizije nakon isteka mjere antidampinških pristojbi na uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili nelegiranog čelika podrijetlom iz, između ostalog, Rusije i Rumunjske te o okončanju privremene revizije antidampinških pristojbi na uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili nelegiranog čelika podrijetlom iz, između ostalog, Rusije i Rumunjske te Hrvatske i Ukrajine (SL 2006., L 175, str. 4.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 112., str. 81.).

4 Vijeće je Uredbom br. 954/2006 odredilo antidampinšku pristojbu po stopi od 25,1 % na uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili čelika koje proizvode CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube i OJSC Niznedneprovsky Tube Rolling Plant, dva ukrajinska trgovačka društva koja su promijenila tvrtke u Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) odnosno u Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) (u daljnjem tekstu zajedno: ranija trgovačka društva Interpipe), čiji su tužitelji pravni sljednici. U toj uredbi Vijeće je smatralo da su ta društva „povezana” s dvama prodajnim društvima: SPIG Interpipe, sa sjedištem u Ukrajini, i Sepco SA, sa sjedištem u Švicarskoj.

5 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 8. rujna 2006. ranija trgovačka društva Interpipe zahtijevala su poništenje Uredbe br. 954/2006 u dijelu u kojem se odnosi na njih.

6 Presudom od 10. ožujka 2009., Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Vijeće (T-249/06; u daljnjem tekstu: prva presuda Interpipe, EU:T:2009:62), Opći je sud, zbog očite pogreške u ocjeni i povrede prava obrane, poništio članak 1. Uredbe br. 954/2006, u mjeri u kojoj je antidampinška pristojba utvrđena za izvoz u Uniju proizvoda koje su proizvela ukrajinska društva o kojima je riječ premašivala onu koja bi se primjenjivala da izvozna cijena nije bila prilagođena proviziji, u smislu članka 2. stavka 10. točke (i) izmijenjene Uredbe br. 384/96 (koji je postao članak 2. stavak 10. točka (i) osnovne uredbe), kad se prodaja odvijala preko švicarskog društva Sepco. Iz točke 178. te presude proizlazi da je činjenica, kada se utvrdi da proizvođač zadatke koje inače obavlja unutarnji prodajni odjel povjerava društvu za distribuciju njegovih proizvoda koje gospodarski kontrolira i s kojim tvori jedinstveni gospodarski subjekt, da se Vijeće i Komisija oslanjaju na cijene koje je prvi nezavisni kupac platio povezanom distributeru, bez provođenja prilagodbe na ime provizije, opravdana. Prema mišljenju Općeg suda, Sepco se mogao smatrati unutarnjim prodajnim odjelom ranijih društava Interpipe, tako da institucije nisu trebale primijeniti nikakvu prilagodbu na cijene koje je primjenjivao. Opći je sud u preostalom dijelu odbio tužbu.

7 Presudom od 16. veljače 2012., Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78) Sud je odbio žalbe Vijeća i Komisije protiv prve presude Interpipe.

8 Vijeće je postupilo u skladu s prvom presudom Interpipe te je donijelo Provedbenu uredbu (EU) br. 540/2012 od 21. lipnja 2012. o izmjeni Uredbe br. 954/2006 (SL 2012., L 165, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 128., str. 259.). U skladu s uvodnim izjavama 11. do 14. te provedbene uredbe, dampinška marža ponovno je izračunana bez prilagodbe u odnosu na izvoznu cijenu za prodaju obavljenu preko povezanog trgovačkog društva Sepco zbog provizije u smislu članka 2. stavka 10. točke (i) Uredbe br. 1225/2009 (koji je postao članak 2. stavak 10. točka (i) osnovne uredbe), koja je u međuvremenu zamijenila izmijenjenu Uredbu br. 384/96. Stopa antidampinške pristojbe koja se primjenjuje na tužitelje utvrđena je na 17,7 %.

9 Antidampinške mjere iz Uredbe br. 954/2006, kako je ona izmijenjena Provedbenom uredbom br. 540/2012, zadržane su za dodatno razdoblje od pet godina primjenom Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 585/2012 od 26. lipnja 2012. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili čelika, podrijetlom iz Rusije i Ukrajine, nakon revizije nakon isteka mjere prema članku 11. stavku 2. Uredbe (EZ) br. 1225/2009, i prekidu revizije nakon isteka mjere vezane uz uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili čelika podrijetlom iz Hrvatske (SL 2012., L 174, str. 5.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 127., str. 154.). Vijeće je smatralo da su tužitelji nastavili raditi s dvama povezanim trgovcima sa sjedištem u Ukrajini i Švicarskoj (vidjeti točku 4. ove presude), koji sada imaju tvrtke LLC Interpipe Ukraine (u daljnjem tekstu: IPU) i Interpipe Europe SA (u daljnjem tekstu: IPE). Stopa antidampinške pristojbe koja se primjenjuje na tužitelje ostala je utvrđena u visini od 17,7 %.

10 Nakon postupka privremene revizije koji su tužitelji zatražili na temelju članka 11. stavka 3. Uredbe br. 1225/2009 (koji je postao članak 11. stavak 3. osnovne uredbe) (u daljnjem tekstu: privremena revizija okončana 2012.), Vijeće je donijelo Provedbenu uredbu (EU) br. 795/2012 od 28. kolovoza 2012. o izmjeni Provedbene uredbe br. 585/2012 (SL 2012., L 238, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 128., str. 280.), na temelju koje je stopa antidampinške pristojbe koja je na njih bila primjenjiva smanjena na 13,8 %.

11 Komisija je 4. srpnja 2017. u Službenom listu objavila Obavijest o pokretanju revizije zbog predstojećeg isteka antidampinških mjera koje se primjenjuju na uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili čelika podrijetlom iz Rusije i Ukrajine (SL 2017., C 214, str. 9.). Revizija na koju se odnosi ta obavijest (u daljnjem tekstu: konačna revizija okončana 2018.) temeljila se na članku 11. stavku 2. osnovne uredbe.

12 Komisija je 7. svibnja 2018. u Službenom listu objavila i Obavijest o pokretanju djelomične privremene revizije antidampinških mjera koje se primjenjuju na uvoz određenih bešavnih cijevi podrijetlom, među ostalim, iz Ukrajine (SL 2018., C 159, str. 18.). Revizija na koju se odnosi ta obavijest (u daljnjem tekstu: privremena revizija okončana 2019.), koja je pokrenuta na temelju zahtjeva tužiteljâ na temelju članka 11. stavka 3. Osnovne uredbe, bila je ograničena na damping koji im se stavljao na teret.

13 Komisija je 13. srpnja 2018. u okviru konačne revizije okončane 2018. tužiteljima poslala, u skladu s člankom 20. osnovne uredbe, dokument s općim informacijama, kojim ih je obavijestila da radi utvrđivanja njihovih troškova prodaje, općih i administrativnih troškova (u daljnjem tekstu: POA troškovi) nužnih za izračun uobičajene vrijednosti, primjenom članka 2. stavaka 3. i 4. osnovne uredbe, namjerava u obzir uzeti ne samo POA troškove koji se odnose na prodaju dotičnog proizvoda tužiteljâ nezavisnim kupcima sa sjedištem u Ukrajini, bilo izravnu prodaju, bilo prodaju putem IPU-a, nego i POA troškove, osim troškova prijevoza, koji se odnose na prodaju navedenog proizvoda tužiteljâ IPU-u s ciljem da ga on preproda nezavisnim kupcima sa sjedištem u Ukrajini.

14 Osim toga, Komisija je napomenula da tužitelji odsada svoje proizvode izvoze u Uniju ne samo, kao ranije, putem IPE-a, nego i putem drugog povezanog društva, Interpipe Central Trade GmbH (u daljnjem tekstu: IPCT), sa sjedištem u Njemačkoj, koje treba smatrati uvoznikom. U skladu s prvom presudom Interpipe, Komisija nije namjeravala na cijene koje su nezavisni kupci platili IPE-u primijeniti prilagodbu na temelju članka 2. stavka 10. točke (i) Osnovne uredbe, dok je za proizvode koje IPCT prodaje u Uniji izrazila namjeru uvođenja prilagodbe na temelju članka 2. stavka 9. te uredbe.

15 Tužitelji su u svojim očitovanjima od 30. srpnja 2018. na dokument s općim informacijama od 13. srpnja 2018. osporavali Komisijine izračune koji se odnose na POA troškove, ističući da se predviđena metodologija razlikuje od one primijenjene ranije, protivno članku 11. stavku 9. osnovne uredbe. Tom su navodno novom metodologijom umjetno napuhani POA troškovi i, posljedično, i dampinška marža.

16 Komisija je nakon konačne revizije okončane 2018. donijela Provedbenu uredbu Komisije (EU) 2018/1469 od 1. listopada 2018. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili čelika podrijetlom iz Rusije i Ukrajine nakon revizije zbog predstojećeg isteka mjera u skladu s člankom 11. stavkom 2. Uredbe (EU) 2016/1036 Europskog parlamenta i Vijeća (SL 2018., L 246, str. 20.). Tako su antidampinške mjere u pitanju zadržane.

17 U uvodnim izjavama 82. i 83. Provedbene uredbe 2018/1469 Komisija je istaknula da je, nakon analize svih elemenata, prihvatila zahtjev tužiteljâ koji se odnosi na izračun POA troškova između povezanih društava.

18 U uvodnim izjavama 86. i 87. Provedbene uredbe 2018/1469 Komisija je pojasnila da je, kada je proizvođač izvoznik izvozio predmetni proizvod nezavisnim kupcima u Uniji preko društva IPE koje djeluje kao trgovac, izvozna cijena utvrđena na temelju stvarno plaćenih ili plativih cijena za

predmetni proizvod pri prodaji za izvoz u Uniju, u skladu s člankom 2. stavkom 8. osnovne uredbe. Nasuprot tomu, kada je proizvođač izvoznik predmetni proizvod izvozio u Uniju preko društva IPCT koje djeluje kao uvoznik, izvozna cijena izračunana je na temelju cijene po kojoj je uvezeni proizvod prvi put preprodan nezavisnim kupcima u Uniji, u skladu s člankom 2. stavkom 9. osnovne uredbe, s prilagodbama koje su tom odredbom dopuštene.

19 Stopa antidampinške pristojbe primjenjive na tužitelje ostala je utvrđena u visini od 13,8 %.

20 Komisija je 21. svibnja 2019., u okviru privremene revizije okončane 2019., poslala tužiteljima dokument s općim informacijama (u daljnjem tekstu: DOI 2019.), u skladu s člankom 20. osnovne uredbe. U tom dokumentu Komisija ih je, kao prvo, obavijestila o tome da je pri izračunu njihovih POA troškova dodala troškove koje su snosili za svoju prodaju IPU-u. Kao drugo, Komisija je istaknula da su IPE i IPCT prema njezinu mišljenju djelovali kao dva kanala koji omogućuju izvoz istih proizvoda u Uniju. Oslanjajući se na taj element, na koordinacijsku ulogu koju ima IPU između, s jedne strane, tužiteljâ i, s druge strane, IPE-a i IPCT-a, posebnosti ugovora sklopljenih između IPU-a i tih dvaju posljednjih društava kao i na nepostojanje, u statutu IPE-a, obveze ekskluzivnosti u pogledu izbora dobavljača proizvoda koje treba prodati, Komisija je zaključila da se IPE može smatrati unutarnjim prodajnim odjelom unutar grupe kojoj pripadaju tužitelji (u daljnjem tekstu: grupa Interpipe) i da, pri izračunu izvozne cijene, stoga valja primijeniti prilagodbu, na temelju članka 2. stavka 10. točke (i) Osnovne uredbe, na cijene koje su nezavisni kupci u Uniji platili IPE-u.

21 U svojim očitovanjima na DOI 2019. od 4. lipnja 2019. tužitelji su osobito osporavali, kao prvo, Komisijine izračune koji se odnose na POA troškove, ističući da predviđena metodologija odgovara onoj koja je već predložena i konačno odbačena u okviru konačne revizije okončane 2018. Kao drugo, tvrdili su da primjena prilagodbe na temelju članka 2. stavka 10. točke (i) Osnovne uredbe na cijene koje su nezavisni kupci platili IPE-u predstavlja povredu načela koja proizlaze iz prve presude Interpipe (vidjeti točku 6. ove presude). Istaknuli su da se činjenične okolnosti unatoč osnivanju IPCT-a nisu promijenile.

22 Komisija je 27. lipnja 2019. tužiteljima uputila dokument s dodatnim informacijama, prema kojem je prihvatila nekoliko argumenata iz njihovih očitovanja od 4. lipnja 2019., osim onih navedenih u točki 21. ove presude. Komisija je dodala da su ti posljednji argumenti analizirani, ali da su obrađeni u Provedbenoj uredbi koja će biti objavljena najkasnije 6. kolovoza 2019. Stopa antidampinške pristojbe koju je Komisija predvidjela u tom dokumentu s dodatnim informacijama iznosila je 8,1 %.

23 Komisija je 1. kolovoza 2019., nakon privremene revizije okončane 2019., donijela Provedbenu uredbu (EU) 2019/1295 o izmjeni Provedbene uredbe 2018/1469 (SL 2019., L 204, str. 22. i ispravci SL 2019., L 261, str. 100.; SL 2020., L 77, str. 27.) (u daljnjem tekstu: pobijana uredba), u kojoj je stopa antidampinške pristojbe koja se primjenjuje na tužitelje utvrđena na 8,1 %.

24 U uvodnim izjavama 32., 33. i 39. do 42. pobijane uredbe Komisija je odbila argumente tužitelja navedene u točki 21. ove presude. Pojasnila je da su, zbog povjerljivosti poslovnih informacija koje se odnose na prikaz i analizu tih argumenata, razlozi njihova odbijanja detaljno navedeni u zasebnom dopisu koji je uputila tužiteljima 2. kolovoza 2019. (u daljnjem tekstu: dopis od 2. kolovoza 2019.).

Postupak i zahtjevi stranaka

25 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 22. listopada 2019. tužitelji su pokrenuli ovaj postupak.

26 Pisani dio postupka zaključen je 15. travnja 2020.

27 Dopisom podnesenim tajništvu Općeg suda 26. travnja 2020. tužitelji su zatražili održavanje rasprave na temelju članka 106. stavka 2. Poslovnika Općeg suda.

28 Na prijedlog suca izvjestitelja, Opći sud (sedmo vijeće) odlučio je otvoriti usmeni dio postupka. U okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih člankom 89. Poslovnika, postavio je strankama pitanja na koja su trebale odgovoriti pisanim putem prije rasprave te je pozvao Komisiju da dostavi određene dokumente. Stranke su tim mjerama udovoljile u za to određenom roku.

29 Opći je sud na raspravi 17. prosinca 2020. saslušao izlaganja i odgovore stranaka na pitanja koja im je usmeno postavio.

30 Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:

– poništi pobijanu uredbu;

– naloži Komisiji snošenje troškova.

31 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužiteljima snošenje troškova.

Pravo

32 U prilog svojoj tužbi tužitelji ističu četiri tužbena razloga.

33 Prvi tužbeni razlog odnosi se na nezakonitost uključivanja POA troškova povezanih s prodajom tužitelja IPU-u u izračun uobičajene vrijednosti. Tužitelji smatraju da je Komisija time povrijedila članak 2. stavak 3. prvi podstavak, članak 2. stavak 4. prvi podstavak i članak 2. stavak 6. prvu rečenicu osnovne uredbe kao i članak 2.2.2. prvu rečenicu Sporazuma o primjeni članka VI. Općeg sporazuma o carinama i trgovini iz 1994. (GATT) (SL 1994., L 336, str. 103.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 112.) (u daljnjem tekstu: Antidampinški sporazum WTO-a) iz Priloga 1.A Sporazumu o osnivanju Svjetske trgovinske organizacije (WTO) (SL 1994., L 336, str. 4.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 5.).

34 Drugi tužbeni razlog temelji se na očitoj pogrešci u ocjeni prilikom primjene, na izvoznu cijenu, iznosa koji odgovara POA troškovima i dobiti posrednika koji posluje na temelju provizije. Komisija nije smjela od izvozne cijene tužitelja odbiti iznos koji odgovara POA troškovima i dobiti IPE-a, na temelju članka 2. stavka 10. prve do četvrte rečenice i članka 2. stavka 10. točke (i) osnovne uredbe.

35 Treći tužbeni razlog temelji se na povredi članka 11. stavka 9. osnovne uredbe u mjeri u kojoj je Komisija utvrdila uobičajenu vrijednost i izvoznu cijenu tužiteljâ primjenom metodologije različite od one koju je prethodno primijenila.

36 U okviru svakog od tih triju tužbenih razloga tužitelji ističu povredu članka 9. stavka 4. drugog podstavka Osnovne uredbe i članka 9.3. Antidampinškog sporazuma WTO-a u mjeri u kojoj, zbog istaknutih povreda i očite pogreške u ocjeni, uvedena antidampinška pristojba prelazi iznos dampinga.

37 Četvrti tužbeni razlog temelji se na povredi prava obrane.

Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na nezakonitosti uzimanja u obzir POA troškova povezanih s prodajom tužiteljâ IPU-u prilikom izračuna uobičajene vrijednosti

38 Tužitelji ističu da je Komisija, time što je u izračun uobičajene vrijednosti uključila POA troškove koji se odnose na njihovu prodaju IPU-u, povrijedila članak 2. stavak 3. prvi podstavak, članak 2. stavak 4. prvi podstavak, članak 2. stavak 6. prvi podstavak prvu rečenicu osnovne uredbe, vlastitu praksu odlučivanja i članak 2.2.2. prvu rečenicu Antidampinškog sporazuma WTO-a, kako je protumačen odlukama Tijela za rješavanje sporova WTO-a. Osim toga, tužitelji tvrde da u stvarnosti nisu snosili sporne POA troškove.

39 Uvodno, tužitelji podsjećaju na to da se njihova prodaja dotičnog proizvoda na ukrajinskom nacionalnom tržištu uvijek odvijala u obliku izravne prodaje koju su oni sami izvršili nezavisnim nacionalnim kupcima (u daljnjem tekstu: izravna prodaja) ili neizravne prodaje, u smislu da su taj proizvod prodavali IPU-u, koji ga je preprodavao nezavisnim nacionalnim kupcima (u daljnjem tekstu: neizravna prodaja).

40 Ovim tužbenim razlogom tužitelji prije svega ističu da Komisija nije tijekom privremene revizije okončane 2019., koja je dovela do donošenja pobijane uredbe, izračune provedene za utvrđivanje uobičajene vrijednosti, što se tiče POA troškova, temeljila, kao prije, samo na POA troškovima koji se odnose na izravnu prodaju dotičnog proizvoda i POA troškovima IPU-a za neizravnu prodaju tog proizvoda. Pogrešno je dodala POA troškove koje su tužitelji snosili za prodaju dotičnog proizvoda IPU-u (u daljnjem tekstu: sporni POA troškovi) koje je on preprodao nezavisnim kupcima na nacionalnom ukrajinskom tržištu. Prema mišljenju tužitelja, uključivanje spornih POA troškova, koji se ne nalaze u izračunima koje je Komisija provela u okviru privremene revizije okončane 2012. i koji su naposljetku povučeni iz izračuna u vezi s konačnom revizijom okončanom 2018. (vidjeti točke 11., 13. i 17. ove presude), umjetno je napuhalo dampinšku maržu.

41 Nadalje, tužitelji podsjećaju da se, u skladu s člankom 2. stavkom 1. prvim podstavkom osnovne uredbe, „uobičajena vrijednost obično […] temelji na cijenama, koje su nezavisni kupci platili ili plaćaju, u uobičajenom tijeku trgovine, u zemlji izvoznici” i da se, na temelju članka 2. stavka 1. trećeg podstavka navedene uredbe, cijene između dviju stranaka, koje se čine povezane, u načelu, ne mogu smatrati da su u uobičajenom tijeku trgovine. U ovom slučaju, Komisija je pravilno primijenila to načelo, ali je pogrešno iz njega propustila izvesti zaključak da se ni POA troškovi koji se odnose na prodaju između takvih stranaka ne mogu smatrati da su u uobičajenom tijeku trgovine. Tužitelji ističu da se člankom 2. stavkom 6. prvom rečenicom osnovne uredbe predviđa da POA troškove treba izračunati na temelju podataka o uobičajenom tijeku trgovine. Isto načelo proizlazi iz članka 2.2.2. prve rečenice Antidampinškog sporazuma WTO-a.

42 Naposljetku, tužitelji tvrde da je dodavanje spornih POA troškova na umjetan način povećalo uobičajenu vrijednost i, slijedom toga, dampinšku maržu, kao što to proizlazi iz dvaju elemenata koji slijede.

43 Kao prvo, tužitelji podsjećaju na to da se, na temelju članka 2. stavka 4. prvog i trećeg podstavka osnovne uredbe i Komisijine prakse, prodaja dotičnog proizvoda na domaćem tržištu zemlje izvoznice nezavisnim kupcima mora obaviti u uobičajenom tijeku trgovine kako bi se mogla uzeti u obzir pri izračunu uobičajene vrijednosti. Test potreban za utvrđivanje je li prodaja obavljena u uobičajenom tijeku trgovine (u daljnjem tekstu: test UTT) podrazumijeva, u skladu s člankom 2. stavkom 4. osnovne uredbe, usporedbu jediničnih troškova proizvodnje uvećanih za POA troškove i stvarne prodajne cijene po vrsti proizvoda. Tužitelji dodaju da osnovna uredba, a osobito njezin članak 2. stavak 4., ne sadržava nikakvo pravilo kojim se zahtijeva da se svi troškovi, uključujući i one koji su nastali za prodaju među povezanim društvima, uvrste među POA troškove koji se koriste za test UTT.

44 Za one vrste proizvoda za koje je 80 % prodaje na domaćem tržištu izvoznika profitabilno, u smislu da je ostvarena po cijenama višim od jediničnog troška (u daljnjem tekstu: profitabilna prodaja) i čija je ponderirana prosječna prodajna cijena jednaka ponderiranom prosječnom jediničnom trošku proizvodnje ili viša od njega, uobičajena vrijednost računa se na temelju ukupne prodaje, neovisno o tome je li ona profitabilna.

45 Nasuprot tomu, kada obujam profitabilne prodaje pojedine vrste proizvoda iznosi 80 % ili manje od 80 % ukupnog obujma prodaje te vrste proizvoda ili kada je ponderirana prosječna cijena te vrste proizvoda niža od jediničnog troška proizvodnje, uobičajena se vrijednost temelji isključivo na profitabilnoj prodaji.

46 Tužitelji ističu da uzimanje u obzir ukupne prodaje određene vrste proizvoda (vidjeti točku 44. ove presude) ili samo profitabilne prodaje te vrste proizvoda (vidjeti točku 45. ove presude) utječe na izračun uobičajene vrijednosti tog proizvoda, na način da je ona povišena u drugom slučaju. Tako se povećava i dampinška marža.

47 Tužitelji primjećuju da je u ovom slučaju činjenica da su sporni POA troškovi dodani u izračune uobičajene vrijednosti imala učinak povećanja ukupnih troškova i, posljedično, smanjenja postotka profitabilne prodaje. Tako za veći broj vrsta proizvoda prodanih na ukrajinskom nacionalnom tržištu profitabilna prodaja nije dosegnula prag od 80 %, tako da je u obzir uzeta samo profitabilna prodaja te je uobičajena vrijednost postala veća.

48 Kao drugo, prema mišljenju tužitelja, iz članka 2. stavka 3. prvog podstavka osnovne uredbe proizlazi da se za vrste proizvoda koje proizvođač nije prodavao na svojem nacionalnom tržištu nezavisnim kupcima, nego koje se izvoze u Uniju, uobičajena vrijednost mora izračunati na temelju troška proizvodnje na koji se nadodaje razuman iznos POA troškova i iznos dobiti. Taj se razuman iznos izračunava na temelju prodaja drugih vrsta dotičnog proizvoda izvršenih u uobičajenom tijeku trgovine. Dodavanje spornih POA troškova imalo je za učinak i povećanje izračunane uobičajene vrijednosti za vrste proizvoda koje nisu prodane na nacionalnom tržištu.

49 Tužitelji iz svih prethodnih argumenata zaključuju da je Komisija, uzimajući u obzir sporne POA troškove, povrijedila članak 2. stavak 3. prvi podstavak, članak 2. stavak 4. prvi podstavak i članak 2. stavak 6. prvu rečenicu osnovne uredbe.

50 Komisija osporava osnovanost argumenata tužiteljâ a, što se tiče argumenata koji se odnose na povredu njezine prakse odlučivanja i zaključaka koji proizlaze iz odluka Tijela za rješavanje sporova WTO-a, osporava i njihovu dopuštenost jer su izneseni na način koji nije u skladu s točkom 115. Praktičnih pravila za provedbu Poslovnika jer ne odgovaraju naslovima tužbenih razloga istaknutih u tužbi.

51 U potonjem pogledu valja primijetiti da nepoštovanje preporuka o sastavljanju iz Praktičnih pravila za provedbu Poslovnika može dovesti do nedopuštenosti cijelog ili dijela tužbe samo ako ono nije u skladu s člankom 76. točkom (d) navedenog poslovnika. Međutim, kao što će to biti izneseno u nastavku, tužba objašnjava od čega se sastoji prvi tužbeni razlog, a prigovori izneseni u potporu tom zahtjevu dovoljno su jasni i precizni (vidjeti u tom smislu presudu od 25. ožujka 2015., Belgija/Komisija, T-538/11, EU:T:2015:188, t. 131. i navedenu sudsku praksu).

52 Argumenti o postojanju zapreke vođenju postupka koje je istaknula Komisija stoga nisu osnovani.

53 U pogledu merituma, valja ispitati ovaj tužbeni razlog nakon što se podsjeti na glavne primjenjive odredbe i sudsku praksu kojom su protumačene.

54 U skladu s člankom 1. stavkom 2. osnovne uredbe „[s]matra se da je proizvod po dampinškim cijenama ako njegova izvozna cijena u Uniju iznosi manje od usporedive cijene za istovjetan proizvod određene u zemlji izvoznici u uobičajenom tijeku trgovine”. Člankom 2. stavkom 12. prve rečenice osnovne uredbe određuje se da je „[d]ampinška marža […] iznos za koji uobičajena vrijednost premašuje izvoznu cijenu”.

55 Iz toga slijedi da utvrđivanje uobičajene vrijednosti proizvoda predstavlja jednu od osnovnih etapa pri utvrđivanju eventualnog dampinga (presuda od 1. listopada 2014., Vijeće/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, t. 20.; vidjeti također u tom smislu presudu od 4. veljače 2016., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, t. 105.).

56 Glavna metodologija utvrđivanja uobičajene vrijednosti proizvoda navedena je u članku 2. stavku 1. prvom podstavku osnovne uredbe (presuda od 11. srpnja 2017., Viraj Profiles/Vijeće, T-67/14, neobjavljena, EU:T:2017:481, t. 110.), kojim se predviđa da se „[u]običajena vrijednost obično […] temelji na cijenama, koje su nezavisni kupci platili ili plaćaju, u uobičajenom tijeku trgovine, u zemlji izvoznici”.

57 Kao što je to Sud istaknuo, iz teksta te iz strukture članka 2. stavka 1. prvog podstavka osnovne uredbe proizlazi da kod utvrđivanja uobičajene vrijednosti valja u načelu ponajprije uzeti u obzir stvarno plaćenu cijenu ili cijenu koju treba platiti u uobičajenom tijeku trgovine kako bi se utvrdila uobičajena vrijednost. Na temelju članka 2. stavka 3. prvog podstavka osnovne uredbe moguće je odstupiti od tog načela samo ako ne dolazi ni do kakve prodaje istovrsnog proizvoda u „uobičajenom tijeku trgovine” ili ako su te prodaje nedovoljne ili ako te prodaje ne dopuštaju valjanu usporedbu. Ta odstupanja od metode određivanja uobičajene vrijednosti na temelju stvarnih cijena taksativno su određena (vidjeti presudu od 1. listopada 2014., Vijeće/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, t. 20. i 21. i navedenu sudsku praksu).

58 Sud je također pojasnio da svrha pojma „uobičajeni tijek trgovine” jest osigurati da uobičajena vrijednost nekog proizvoda što više odgovara uobičajenoj cijeni istovrsnog proizvoda na domaćem tržištu izvoznika. Ako je neka prodaja sklopljena pod uvjetima koji ne odgovaraju poslovnoj praksi u pogledu istovrsnog proizvoda na tržištu u trenutku koji je odlučan za

određivanje postojanja ili nepostojanja dampinga, ona ne predstavlja odgovarajuću osnovu za određivanje uobičajene vrijednosti istovrsnog proizvoda na predmetnom tržištu (presuda od 1. listopada 2014., Vijeće/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, t. 28.).

59 Osnovna uredba ne definira pojam „uobičajeni tijek trgovine”. Međutim, navedenom uredbom izričito se predviđaju u članku 2. dva slučaja prodaje koja, pod određenim uvjetima, ne mogu predstavljati takav tijek trgovine. Kao prvo, člankom 2. stavkom 1. trećim podstavkom osnovne uredbe određuje se da se za cijene između stranaka koje su povezane ili koje su se međusobno dogovorile o kompenzaciji ne može smatrati da su u uobičajenom tijeku trgovine te se ne mogu upotrijebiti za utvrđivanje uobičajene vrijednosti, osim ako se iznimno utvrdi da taj odnos ne utječe na njih (vidjeti presudu od 1. listopada 2014., Vijeće/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, t. 22. i 23. te navedenu sudsku praksu). Kao drugo, na temelju članka 2. stavka 4. prvog podstavka iste uredbe za prodaju istovrsnog proizvoda na domaćem tržištu zemlje izvoznice, odnosno izvoznu prodaju u treću zemlju po cijenama ispod jediničnih troškova proizvodnje može se smatrati da nije u uobičajenom tijeku trgovine samo ako se utvrdi da se prodaja odvija tijekom dužeg razdoblja u značajnim količinama i po cijenama koje ne osiguravaju povrat svih troškova u razumnom razdoblju (presuda od 1. listopada 2014., Vijeće/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, t. 24.). Člankom 2. stavkom 4. trećim podstavkom te uredbe određuje se da se „dužim razdobljem” smatra razdoblje od jedne godine, a ni u kojem slučaju kraće od šest mjeseci, u uobičajenim okolnostima, a smatra se da se prodaja ispod jedinične cijene odvija u značajnim količinama u tom razdoblju ako se utvrdi da je ponderirana prosječna prodajna cijena niža od ponderiranog prosječnog jediničnog troška, odnosno da obujam prodaje po cijenama nižim od jediničnog troška nije manji od 20 % prodaje koja se koristi za određivanje uobičajene vrijednosti.

60 Prema mišljenju Suda, pojam „uobičajeni tijek trgovine” odnosi se na karakter samih predmetnih prodaja (vidjeti presudu od 1. listopada 2014., Vijeće/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, t. 25. i navedenu sudsku praksu).

Odredbe pobijane uredbe koje se odnose na uobičajenu vrijednost

61 U ovom slučaju, kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 25. do 31. pobijane uredbe, Komisija je uobičajenu vrijednost odredila na sljedeći način.

62 Kao prvo, u skladu s člankom 2. stavkom 2. osnovne uredbe ona je, s jedne strane, ispitala za tužitelje je li njihov ukupni obujam domaće prodaje, odnosno prodaje u Ukrajini, istovjetnog proizvoda nezavisnim kupcima bio reprezentativan u usporedbi s njihovim ukupnim obujmom izvozne prodaje u EU-u, odnosno je li ukupan obujam takve prodaje činio najmanje 5 % ukupnog obujma izvozne prodaje proizvoda iz postupka revizije u EU-u. Zaključila je da je to bio slučaj (uvodna izjava 25.).

63 S druge strane, Komisija je provjerila je li domaća prodaja tužiteljâ na njihovu domaćem tržištu za vrstu proizvoda koja je jednaka vrsti proizvoda koja se prodaje radi izvoza u Uniju ili usporediva s njom reprezentativna, odnosno čini li ukupni obujam domaće prodaje te vrste proizvoda nezavisnim kupcima tijekom razdoblja ispitnog postupka najmanje 5 % ukupnog obujma izvozne prodaje jednake ili usporedive vrste proizvoda u Uniji. Utvrdila je da je domaća prodaja po vrsti proizvoda bila u velikoj mjeri reprezentativna tijekom razdoblja ispitnog postupka (uvodna izjava 26.).

64 Kao drugo, za vrste proizvoda prodane u Ukrajini u reprezentativnim količinama (u daljnjem tekstu: vrste proizvoda prodane u Ukrajini) Komisija je primijenila test UTT (vidjeti točku 43. ove presude). U tu je svrhu izračunala udio profitabilne domaće prodaje nezavisnim kupcima na domaćem tržištu tijekom razdoblja ispitnog postupka (uvodna izjava 27.).

65 Za one vrste proizvoda prodane u Ukrajini za koje je po obujmu više od 80 % prodaje te vrste na domaćem tržištu bilo iznad troška, a ponderirana prosječna prodajna cijena te vrste bila je jednaka jediničnom trošku proizvodnje ili viša, uobičajena vrijednost po vrsti proizvoda izračunana je kao ponderirani prosjek stvarnih domaćih cijena sve prodaje predmetne vrste proizvoda, neovisno o tome je li ta prodaja bila profitabilna (uvodna izjava 28.).

66 Kad je obujam profitabilne prodaje vrste proizvoda iznosio 80 % ili manje ukupnog obujma prodaje vrste proizvoda prodane u Ukrajini ili kad je ponderirana prosječna cijena te vrste proizvoda bila niža od jediničnog troška proizvodnje, uobičajena vrijednost temeljila se na stvarnoj domaćoj cijeni koja je izračunana kao ponderirana prosječna cijena samo profitabilne domaće prodaje te vrste proizvoda tijekom razdoblja ispitnog postupka revizije (uvodna izjava 29.).

67 Analiza domaće prodaje pokazala je da je 35 % do 55 % ukupne domaće prodaje vrste proizvoda prodane u Ukrajini bilo profitabilno i da je ponderirana prosječna prodajna cijena bila viša od troška proizvodnje. U skladu s tim uobičajena vrijednost izračunana je kao ponderirani prosjek samo profitabilne prodaje (uvodna izjava 30.).

68 Kao treće, za vrste proizvoda čija je prodaja u Ukrajini činila manje od 5 % izvozne prodaje u Uniju ili od kojih ni jedna nije bila stavljena na ukrajinsko unutarnje tržište (u daljnjem tekstu: vrste proizvoda koje se nisu prodavale u Ukrajini), Komisija je izračunala uobičajenu vrijednost, u skladu s člankom 2. stavkom 3. osnovne uredbe, na temelju troška proizvodnje po vrsti proizvoda uvećanog za iznos POA troškova i iznos dobiti (uvodna izjava 31.).

Područje primjene članka 2. stavaka 3., 4. i 6. osnovne uredbe

69 Tužitelji ističu da je Komisija prilikom izračuna uobičajene vrijednosti pogrešno uzela u obzir sporne POA troškove čime je napuhala uobičajenu vrijednost i prilikom provedbe testa UTT, za vrste proizvoda prodane u Ukrajini, i prilikom izračuna uobičajene vrijednosti u smislu članka 2. stavka 3. osnovne uredbe, za vrste proizvoda koje se nisu prodavale u Ukrajini (vidjeti točke 43. do 48. ove presude).

70 Kako bi se odlučilo o tim prigovorima, važno je utvrditi je li Komisija imala pravo uključiti sporne POA troškove u izračune uobičajene vrijednosti na temelju članka 2. stavaka 3. i 4. osnovne uredbe.

71 Kao što je navedeno u točkama 57. do 60. ove presude, osnovno načelo koje uređuje utvrđivanje uobičajene vrijednosti jest da se ona mora temeljiti na elementima koji se odnose na uobičajeni tijek trgovine.

72 Iz članka 2. stavka 1. trećeg podstavka osnovne uredbe proizlazi da se cijene prodaje sklopljene između povezanih stranaka ne mogu, osim iznimno, koristiti za utvrđivanje uobičajene vrijednosti (vidjeti točku 59. ove presude).

73 Komisija tvrdi da se to izuzeće odnosi na drukčije pitanje od pitanja mogu li se, u ovom slučaju, POA troškovi povezani s prodajom između povezanih stranaka, kao što su tužitelji i IPU, uzeti u obzir radi utvrđivanja uobičajene vrijednosti, u skladu s člankom 2. stavcima 3. i 4. osnovne uredbe.

74 Valja podsjetiti na to da, u skladu sa sudskom praksom, trošak proizvodnje, shvaćen kao zbroj troškova proizvodnje proizvoda o kojem je riječ i POA troškova, Komisija uzima u obzir, s jedne strane, u okviru testa UTT iz članka 2. stavka 4. osnovne uredbe, kako bi ocijenila je li domaća prodaja bila profitabilna te može li se stoga smatrati da se odvijala u uobičajenom tijeku trgovine i, s druge strane, u okviru izračuna uobičajene vrijednosti za prodaju u skladu s člankom 2. stavkom 3. te uredbe, kada nije mogla uzeti u obzir domaću prodaju (vidjeti u tom smislu presudu od 11. srpnja 2017., Viraj Profiles/Vijeće, T-67/14, neobjavljenu, EU:T:2017:481, t. 163.). I iz sudske prakse proizlazi da relevantni troškovi u jednom i drugom slučaju trebaju biti isti, kako bi se izbjeglo da se drugačije postupa, bez ikakvog razloga, prema proizvođačima izvoznicima prema tome prodaju li određene vrste proizvoda i u svojoj zemlji ili isključivo u inozemstvu (vidjeti u tom smislu presudu od 5. listopada 1988., Brother Industries/Vijeće, 250/85, EU:C:1988:464, t. 19.).

75 Iz toga slijedi da je Komisija u ovom slučaju trebala primijeniti iste POA troškove i prilikom primjene testa UTT na vrste proizvoda prodane u Ukrajini i prilikom izračuna uobičajene vrijednosti za vrste proizvoda koji se nisu prodavali u Ukrajini. Uostalom to su utvrđenje, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 74. ove presude, stranke potvrdile na raspravi.

76 U osnovnoj uredbi je način ocjene POA troškova određen člankom 2. stavkom 6. prvom rečenicom kojim se predviđa da se „[i]znosi troškova prodaje, općih i administrativnih troškova te dobiti temelje […] na stvarnim podacima o proizvodnji i prodaji istovjetnog proizvoda u uobičajenom tijeku trgovine od strane izvoznika ili proizvođača nad kojim se provodi ispitni postupak”.

77 U svojim podnescima Komisija tvrdi da je članak 2. stavak 6. prva rečenica osnovne uredbe primjenjiv samo na izračun uobičajene vrijednosti u skladu s člankom 2. stavkom 3. navedene uredbe, dok nije relevantan za test UTT, predviđen u njezinu članku 2. stavku 4.

78 Međutim, valja istaknuti to da se u članku 2. stavku 6. prvoj rečenici osnovne uredbe ne pravi razlika s obzirom na to je li uobičajena vrijednost o kojoj je riječ procijenjena na temelju članka 2. stavka 3. ili neke druge odredbe iste uredbe. Njime se primjena pravnog sustava koji utvrđuje ne ograničava na situacije na koje se odnose određene posebne odredbe navedene uredbe. Posljedično, članku 2. stavku 6. prvoj rečenici osnovne uredbe ne protivi se to da obveza, koju predviđa, koju treba utemeljiti na podacima prikupljenima u uobičajenom tijeku trgovine bude opće primjene, svaki put kad taj članak upućuje na POA troškove. Osim toga, s obzirom na to da je nesporno da su, kao što je to Komisija priznala na raspravi (vidjeti točku 75. ove presude), POA troškovi koji se koriste za izračun uobičajene vrijednosti na temelju članka 2. stavka 3. osnovne uredbe isti kao oni koji se primjenjuju u svrhu provedbe testa UTT predviđenog u članku 2. stavku 4. iste uredbe, pri čemu ti troškovi moraju poštovati članak 2. stavak 6. prvu rečenicu navedene uredbe i stoga se temeljiti na podacima o prodaji izvršenoj u uobičajenom tijeku trgovine.

79 Valja provjeriti je li Komisija upotrijebila takve podatke kada je primijenila test UTT u ovom slučaju.

80 U tu svrhu treba podsjetiti da su vrste proizvoda koje je grupa Interpipe prodala u Ukrajini prodane izravno i neizravno putem IPU-a (vidjeti točku 39. ove presude). Međutim, članak 2. stavak 6. prva rečenica Osnovne uredbe ne upućuje posebno na slučaj transakcija poput neizravne prodaje, koje se odvijaju u dvjema fazama, pri čemu je prva faza interna za jedinstveni gospodarski subjekt koji čini ta grupa.

81 Kako bi opravdala to da je u svrhu izračuna uobičajene vrijednosti uzela u obzir POA troškove nastale prilikom prodaje tužiteljâ društvu IPU, za koje nije sporno da je povezano s tužiteljima, Komisija u biti tvrdi da se uobičajena vrijednost proizvoda prodanog prvom nezavisnom kupcu izračunava uzimajući u obzir sve troškove proizvodnje i prodaje proizvoda, neovisno o tome snosi li te troškove proizvođač ili povezana strana unutar grupe.

82 U tom pogledu valja podsjetiti na smisao pojma jedinstveni gospodarski subjekt u pravu Unije i na njegove posljedice po izračun uobičajene vrijednosti u slučaju transakcija poput neizravne prodaje u ovom slučaju.

Pojam jedinstveni gospodarski subjekt i njegove posljedice

83 Pojam jedinstveni gospodarski subjekt razvijen je s ciljem utvrđivanja uobičajene vrijednosti u smislu članka 2. stavka 1. osnovne uredbe i analognih odredbi koje su mu prethodile. Taj je pojam osnovan na nužnosti vođenja računa o gospodarskoj stvarnosti odnosa unutar grupe društava (presude od 16. veljače 2012., Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, t. 55. i od 17. ožujka 2015., RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, t. 108. i 110.).

84 Naime, prema mišljenju Suda, podjela djelatnosti proizvodnje i prodaje unutar grupe koju sačinjavaju pravno odvojena trgovačka društva ne može ni na koji način utjecati na činjenicu da je riječ o jedinstvenom gospodarskom subjektu koji na taj način organizira skup aktivnosti koje u drugim slučajevima obavlja subjekt koji je i pravno jedinstven (vidjeti presudu od 13. listopada 1993., Matsushita Electric Industrial/Vijeće, C-104/90, EU:C:1993:837, t. 9. i navedenu sudsku praksu).

85 Što se tiče cijena koje treba uzeti u obzir u slučaju prodaje u koju je uključeno više trgovačkih društava koja pripadaju istoj grupi prije nego što proizvod o kojom je riječ kupi treća osoba, iz sudske prakse proizlazi da je, kada proizvođač zadatke koje inače obavlja unutarnji prodajni odjel povjerava društvu za distribuciju njegovih proizvoda koje gospodarski kontrolira, upotreba cijena koje je spomenutom društvu za prodaju platio prvi nezavisni kupac opravdana u svrhu utvrđivanja uobičajene vrijednosti, s obzirom na to da se te cijene mogu smatrati cijenama prve prodaje proizvoda izvršene u uobičajenom tijeku trgovine, u smislu članka 2. stavka 1. podstavka 1. osnovne uredbe (presuda od 17. ožujka 2015., RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, t. 108.; vidjeti također u tom smislu presude od 5. listopada 1988., Brother Industries/Vijeće, 250/85, EU:C:1988:464, t. 15. i od 10. ožujka 1992., Canon/Vijeće, C-171/87, EU:C:1992:106, t. 9. i 11.). Iz toga slijedi da institucije Unije nadležne za donošenje antidampinških pristojbi moraju odluke temeljiti na cijenama koje je prvi nezavisni kupac platio povezanim prodajnim društvima (presuda od 10. ožujka 1992., Matsushita Electric/Vijeće, C-175/87, EU:C:1992:109, t. 16.; vidjeti također u tom smislu presude od 5. listopada 1988., TEC i dr./Vijeće, 260/85 i 106/86, EU:C:1988:465, t. 30. i od 5. listopada 1988., Silver Seiko i dr./Vijeće, 273/85 i 107/86, EU:C:1988:466, t. 14.).

86 Kako bi došao do tog zaključka, koji se odnosi na cijene, Sud je odlučio o troškovima, ističući da se svi troškovi koji su nastali društvima koja isplaćuju dividende koja kontrolira proizvođač, kao i oni koji su nastali proizvođaču, prilikom stavljanja na domaće tržište proizvoda o kojima je riječ i koji bi očito bili uključeni u prodajnu cijenu da je unutarnji prodajni odjel proizvođača proizvode stavljao na tržište, trebaju uključiti u uobičajenu vrijednost (presuda od 10. ožujka 1992., Matsushita Electric/Vijeće, C-175/87, EU:C:1992:109, t. 15.).

87 Općenitije, prema mišljenju Suda, kad je riječ o neizravnoj prodaji poput one u ovom predmetu, svi troškovi koji se nužno uzimaju u obzir u cijenu koju plaća prvi nezavisni kupac trebaju se uvijek uzeti u obzir, kako bi se izbjegla diskriminacija, s gledišta izračuna uobičajene vrijednosti, ovisno o tome obavlja li prodaju prodajni odjel integriran u organizaciju proizvođača ili pravno odvojeno trgovačkog društvo, koje proizvođač ipak gospodarski kontrolira (vidjeti u tom smislu presude od 5. listopada 1988., TEC i dr./Vijeće, 260/85 i 106/86, EU:C:1988:465, t. 29., i od 10. ožujka 1992., Canon/Vijeće, C-171/87, EU:C:1992:106, t. 13.).

88 U skladu s gore navedenim načelima, valja smatrati da se u ovom slučaju neizravna prodaja ne može podijeliti na njezina dva sastavna dijela, kako bi se smatralo da se drugi dio, koji se odvijao između IPU-a i nezavisnog kupca, odvio u uobičajenom tijeku trgovine, dok se prvi, koji je izvršen između jednog ili drugog tužitelja i IPU-a, ne uzima u obzir prilikom izračuna uobičajene vrijednosti zbog toga što on ne čini transakciju u uobičajenom tijeku trgovine. Iz toga proizlazi da Komisija za potrebe te ocjene mora uzeti u obzir neizravnu prodaju u cijelosti.

89 Stoga, na temelju članka 2. stavka 1. trećeg podstavka osnovne uredbe i sudske prakse navedene u točki 85. ove presude, jedine cijene relevantne za izračun uobičajene vrijednosti su, što se tiče neizravne prodaje, one koje plaćaju nezavisni kupci. Stranke se uostalom slažu o tom pitanju.

90 Što se tiče POA troškova, primjenom načela koja proizlaze iz točaka 86. i 87. ove presude i zaključka koji iz njih proizlazi, kako je formuliran u točki 88. ove presude, tužitelji pogrešno osporavaju Komisijin izbor da se osloni na sve troškove, uključujući sporne POA troškove, koji su nastali unutar grupe Interpipe u dvjema fazama koje čine neizravnu prodaju.

91 Valja dodati da je kumuliranje POA troškova koji se odnose na dvije faze neizravne prodaje i uzimanje u obzir samo cijene primijenjene u drugoj fazi, u svrhu testa UTT, u skladu s primjenjivim odredbama osnovne uredbe i gore navedenom sudskom praksom te odražava gospodarsku stvarnost. Naime, u ovom slučaju može se pretpostaviti da cijene koje je IPU primjenjivao u pogledu nezavisnih kupaca, za proizvode koje je kupio od tužitelja, proizlaze iz sljedećih elemenata. Kao prvo, te cijene koje primjenjuje IPU obuhvaćaju cijene koje je IPU sam prethodno platio tužiteljima, pri čemu se pojašnjava da potonje cijene trebaju odražavati troškove proizvodnje proizvoda, POA troškove koje su tužitelji snosili prilikom prodaje tih proizvoda IPU-u i, eventualno, dobit koju su tužitelji ostvarili. Kao drugo, oni uključuju POA troškove koje je IPU imao prilikom prodaje tih istih proizvoda nezavisnim kupcima te, ovisno o slučaju, dobit ostvarenu tom prodajom. Kako bi utvrdila je li neizravna prodaja profitabilna, Komisija mora provjeriti omogućuje li IPU-u cijena koju primjenjuje naplatu cijene koju je platio tužiteljima i svojih POA troškova. Budući da, kao što je to upravo istaknuto, cijena koju je IPU platio tužiteljima obuhvaća, među ostalim, POA troškove, Komisija ih je dužna uzeti u obzir. Nasuprot tomu, valja istaknuti da se ne može pretpostaviti, a tužitelji to ni ne tvrde, da POA troškovi koje je IPU snosio u okviru prodaje nezavisnim kupcima obuhvaćaju POA troškove koje su tužitelji snosili tijekom prve faze neizravne prodaje, između njih i IPU-a. Prema tome, da

Komisija u svoj izračun nije uključila sporne POA troškove, oni ne bi bili uzeti u obzir u okviru neizravne prodaje, tako da bi uobičajena vrijednost bila utvrđena u skladu s metodologijom koja ne odražava gospodarsku stvarnost.

92 S obzirom na prethodna razmatranja, članak 2. stavak 6. prvu rečenicu Osnovne uredbe ne može se tumačiti na način da mu se protivi to da se Komisija, u okviru testa UTT i izračuna uobičajene vrijednosti u skladu s člankom 2. stavkom 3. navedene uredbe, oslanja na POA troškove koji uključuju sporne troškove u ovom slučaju.

93 Posljedično, valja odbiti prigovore tužiteljâ koji se temelje na tome da je Komisija, uzimanjem u obzir spornih POA troškova prilikom izračuna uobičajene vrijednosti, umjetno povećala tu vrijednost. Stoga valja ispitati ostale prigovore istaknute u potporu prvom tužbenom razlogu, koji se odnose na odluke Tijela za rješavanje sporova WTO-a, na teoretsku prirodu POA troškova i povredu Komisijine prakse.

Prigovori koji se temelje na odlukama Tijela za rješavanje sporova WTO-a

94 Tužitelji tvrde da je žalbeno tijelo WTO-a, čija izvješća donosi Tijelo za rješavanje sporova WTO-a, prilikom tumačenja članka 2.2.2. prve rečenice Antidampinškog sporazuma WTO-a, koji odgovara članku 2. stavku 6. prvoj rečenici Osnovne uredbe, pojasnilo da je potrebno osloniti se na stvarne podatke o proizvodnji i prodaji u uobičajenom tijeku trgovine te da prodaju koja nije u uobičajenom tijeku trgovine treba isključiti iz izračuna iznosa POA troškova i dobiti.

95 Valja podsjetiti na to da, prema sudskoj praksi, uzimajući u obzir njihovu narav i strukturu, sporazumi WTO-a ne pripadaju, u načelu, među norme u odnosu na koje sud Unije kontrolira zakonitost akata institucija Unije na temelju članka 263. prvog stavka UFEU-a. Međutim, u slučaju kada je Unija namjeravala provesti pojedinačnu obvezu uključenu u okvir WTO-a ili u ovom slučaju kada akt Unije izričito upućuje na točno određene odredbe sporazuma WTO-a, na sucu Unije jest da nadzire zakonitost predmetnog akta Unije u pogledu pravila WTO-a (vidjeti presudu od 17. ožujka 2015., RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, t. 134. i navedenu sudsku praksu; vidjeti također u tom smislu presudu od 15. studenoga 2018., Baby Dan, C-592/17, EU:C:2018:913, t. 66. i 67.).

96 Prema uvodnoj izjavi 3. osnovne uredbe, s ciljem osiguranja ispravne i transparentne primjene pravila Antidampinškog sporazuma WTO-a, jezik tog sporazuma trebao bi se odraziti u zakonodavstvu Unije u što je moguće većoj mjeri.

97 Odredbe članka 2.2.2. prve rečenice Antidampinškog sporazuma WTO-a u biti se podudaraju s odredbama članka 2. stavka 6. prve rečenice Osnovne uredbe. Isto vrijedi, s jedne strane, za odredbe članaka 2.2. i 2.2.1. tog istog sporazuma i, s druge strane, za odredbe članka 2. stavaka 3. i 4. navedene uredbe.

98 Iz toga proizlazi da odredbe osnovne uredbe, u dijelu u kojem odgovaraju odredbama Antidampinškog sporazuma WTO-a, treba tumačiti, koliko je to moguće, s obzirom na odgovarajuće odredbe tog sporazuma, kako ih tumači Tijelo za rješavanje sporova WTO-a (vidjeti u tom smislu presude od 19. prosinca 2013., Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Vijeće, C-10/12 P, neobjavljenu, EU:C:2013:865, t. 54.; od 18. listopada 2018., Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, t. 46. do 48. i od 10. travnja 2019., Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisija, T-301/16, EU:T:2019:234, t. 134.).

99 Žalbeno tijelo WTO-a, u svojem izvješću o sporu „Europske zajednice – Antidampinške pristojbe na uvoz pamučne posteljine iz Indije”, koje je donijelo Tijelo za rješavanje sporova WTO-a 12. ožujka 2001. (WT/DS 141/AB/R, t. 82.), protumačilo je članak 2.2.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a na sljedeći način:

„[U] prvoj rečenici uvodnog teksta članka 2.2.2. radi se o ‚stvarni[m] podaci[ma] o proizvodnji i prodaji u uobičajenom tijeku trgovine’. Tako su autori Antidampinškog sporazuma [WTO-a] jasno naveli da prodaju koja nije u uobičajenom tijeku trgovine treba isključiti kada se izračunavaju iznosi koji odgovaraju [POA] troškovima i dobiti koristeći se metodologijom predviđenom u uvodnom tekstu članka 2.2.2.”

100 Slična razmatranja nalaze se u izvješću Žalbenog tijela o sporu „Kina – Mjere o uvođenju antidampinških pristojbi na bešavne cijevi od nehrđajućeg čelika visokih performansi, HP-SSST’ podrijetlom iz Europske unije”, koje je donijelo Tijelo za rješavanje sporova WTO-a 28. listopada 2015. (WT/DS 460/AB/R, t. 5.27.) te u izvješću Povjerenstva WTO-a o sporu „Sjedinjene Države – Antidampinške mjere za određene cjevaste artikle za naftna polja iz Koreje”, koje je donijelo Tijelo za rješavanje sporova WTO-a 18. siječnja 2018. (WT/DS 488/R, t. 7.45.).

101 Međutim, u ovom slučaju valja utvrditi da Komisijino uzimanje u obzir spornih POA troškova nije u suprotnosti s načelom koje proizlazi iz odluka Tijela za rješavanje sporova WTO-a, prema kojem je iz izračuna POA troškova isključena prodaja koja nije u uobičajenom tijeku trgovine. Naime, kao što je to istaknuto u točki 88. ove presude, valja smatrati da neizravna prodaja u cjelini, u načelu, predstavlja uobičajeni tijek trgovine. Gore navedene odluke Tijela za rješavanje sporova WTO-a ne odnose se na situacije poput neizravne prodaje o kojoj je riječ u ovom slučaju.

102 Budući da Tijelo za rješavanje sporova WTO-a nije konkretno odlučivalo o situaciji poput one koja proizlazi iz neizravne prodaje, ne može se smatrati da je Komisija, uzimajući u obzir sporne POA troškove, povrijedila članak 2. stavak 6. prvu rečenicu osnovne uredbe u vezi s člankom 2.2.2. Antidampinškog sporazuma WTO-a.

Teoretska narav spornih POA troškova

103 Tužitelji ističu da u stvarnosti nisu snosili sporne POA troškove. Oni pojašnjavaju da ne dovode u pitanje načelo prema kojem prodaja između povezanih stranaka dovodi do određenih troškova, ali tvrde da POA troškovi koje su naveli u svojim odgovorima na Komisijin upitnik ne predstavljaju stvarne troškove koji su nastali za te transakcije i da su ti POA troškovi stoga trebali biti izuzeti. Iznosi koje su tužitelji naveli u stupcu upitnika koji se odnosi na troškove za „povezane kupce” teoretski su i uneseni su samo radi poštovanja formata upitnika koji je izradila Komisija.

104 Valja podsjetiti na to da se, prema članku 2. stavku 5. prvom podstavku osnovne uredbe, „[t]roškovi […] uobičajeno izračunavaju na temelju poslovnih knjiga stranke nad kojom se provodi ispitni postupak, pod uvjetom da se poslovne knjige vode u skladu s opće prihvaćenim računovodstvenim načelima dotične zemlje i ako se utvrdi da poslovne knjige na prihvatljiv način odražavaju troškove u vezi proizvodnje i prodaje proizvoda koji se razmatra”.

105 Usto, iz članka 6. stavka 2. osnovne uredbe proizlazi da Komisijine službe pripremaju i dostavljaju upitnik zainteresiranim strankama kako bi pribavile podatke potrebne za antidampinški ispitni postupak i da su navedene stranke obvezne tim službama dostaviti podatke koji će im omogućiti uspješno vođenje antidampinškog ispitnog postupka (presuda od 14. prosinca 2017., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, t. 50. i 51.).

106 Odgovori stranaka na upitnik predviđen u članku 6. stavku 2. osnovne uredbe kao i kasnija provjera, koju Komisija može provesti na licu mjesta i koja je predviđena u članku 16. iste uredbe, ključni su za odvijanje antidampinškog postupka (vidjeti presudu od 30. travnja 2015., VTZ i dr./Vijeće, T-432/12, neobjavljenu, EU:T:2015:248, t. 29. i navedenu sudsku praksu).

107 Iz članka 18. stavaka 3. i 6. osnovne uredbe također proizlazi da se podacima koje su zainteresirane stranke obvezne dostaviti Komisiji institucije Unije moraju koristiti kako bi utvrdile nalaze antidampinškog ispitnog postupka te da te stranke ne smiju izostaviti relevantne podatke. Potrebnost podatka ocjenjuje se u svakom slučaju zasebno (presuda od 14. prosinca 2017., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, t. 52.).

108 Usto, na Komisiji, kao istražnom tijelu, je da utvrdi postojanje dampinga (vidjeti u tom smislu presude od 12. listopada 1999., Acme/Vijeće, T-48/96, EU:T:1999:251, t. 40. i od 30. travnja 2015., VTZ i dr./Vijeće, T-432/12, neobjavljenu, EU:T:2015:248, t. 29.).

109 Namjena provjere prikupljenih elemenata je omogućiti Komisiji da ispuni svoju zadaću i osigura točnost podataka koje je dostavio poduzetnik koji je podvrgnut provjeri, i koji mora najbolje što može i iscrpno odgovoriti na pitanja koja je Komisija postavila i ne smije propustiti dostaviti sve podatke i korisna objašnjenja kako bi ona mogla provesti nužna unakrsna ispitivanja radi provjere točnosti dostavljenih podataka i izvođenja razumno ispravnih zaključaka (presuda od 3. prosinca 2019., Yieh United Steel/Komisija, T-607/15, žalbeni postupak u tijeku, EU:T:2019:831, t. 78.).

110 U ovom su slučaju tužitelji, odgovorivši na upitnik koji im je dostavila Komisija, pružili podatke koji se odnose na sporne POA troškove. Iako su doveli u pitanje načelo prema kojem je te troškove trebalo uzeti u obzir, pozivajući se na promjenu Komisijine metodologije u odnosu na prethodne revizije koje je provela, nisu izrazili sumnju u pouzdanost podataka koje su priopćili toj instituciji.

111 Tužitelji pred Općim sudom ističu da su, kada su ispunili Komisijin upitnik radi procjene spornih POA troškova, na ukupni iznos svojih POA troškova primijenili koeficijent koji odgovara udjelu prihoda koji proizlazi iz njihove prodaje društvu IPU u iznosu prihoda ostvarenog od njihove ukupne prodaje. Prema njihovu mišljenju, s obzirom na to da se, na temelju članka 2. stavka 1. trećeg podstavka osnovne uredbe prodajne cijene njihovih proizvoda društvu IPU nisu mogle koristiti za utvrđivanje uobičajene vrijednosti, prihod ostvaren tim prodajama također nije relevantan za utvrđivanje POA troškova. POA troškovi izračunani na temelju takve metodologije su teoretski i trebali su biti izuzeti prilikom izračuna uobičajene vrijednosti.

112 Međutim, tužitelji priznaju da prodaja između povezanih društava stvara određene POA troškove. Valja istaknuti da to njihovo priznanje nije popraćeno prijedlogom metodologije različite od one koja proizlazi iz upitnika koji je Komisija koristila za procjenu spornih POA troškova, koji je ona bila dužna uzeti u obzir, kao što to proizlazi iz točke 90. ove presude.

113 Što se tiče prigovora prema kojem su, primjenom metodologije koja proizlazi iz Komisijina upitnika, sporni POA troškovi procijenjeni prema koeficijentu izračunanom na temelju prihoda utvrđenog na temelju cijena koje se primjenjuju između povezanih društava, kao što su tužitelji i IPU, valja utvrditi da članak 2. stavak 1. osnovne uredbe, na koji se pozivaju tužitelji (vidjeti točku 111. ove presude), ne upućuje na POA troškove. Točno je da se tom odredbom trećim podstavkom isključuje da se cijene između povezanih društava mogu smatrati cijenama koje treba uzeti u obzir za izračun uobičajene vrijednosti, koja se, u skladu s prvim podstavkom istog stavka, „obično […] temelji na cijenama, koje su nezavisni kupci platili ili plaćaju, u uobičajenom tijeku trgovine, u zemlji izvoznici". Međutim, tužitelji nisu dokazali da je izuzeće predviđeno u pogledu cijena između povezanih društava dovelo do izuzeća POA troškova nastalih prilikom prodaje između takvih društava.

114 Stoga se ovim prigovorima tužiteljâ ne može osporiti načelo koje proizlazi iz točaka 83. do 91. ove presude, prema kojem je Komisija dužna izračunati uobičajenu vrijednost uzimajući u obzir sve troškove nastale prilikom prodaje vrsta proizvoda prodanih u Ukrajini, uključujući sve troškove povezane s neizravnom prodajom. Stoga te prigovore treba odbiti.

Povreda Komisijine prakse

115 Tužitelji ističu da je Komisija, time što je uzela u obzir sporne POA troškove radi određivanja uobičajene vrijednosti, povrijedila vlastitu praksu.

116 Međutim, valja podsjetiti na to da se zakonitost uredbe o uvođenju antidampinških pristojbi mora ocijeniti s obzirom na pravna pravila, a osobito odredbe osnovne uredbe, a ne na temelju navodne prethodne prakse odlučivanja Komisije i Vijeća (presuda od 18. listopada 2016., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Vijeće, T-351/13, neobjavljena, EU:T:2016:616, t. 107.; vidjeti također u tom smislu presudu od 4. listopada 2006., Moser Baer India/Vijeće, T-300/03, EU:T:2006:289, t. 45.).

117 U ovom slučaju, s obzirom na to da je utvrđeno da je uključivanje spornih POA troškova u izračune uobičajene vrijednosti bilo u skladu s osnovnom uredbom, ovaj prigovor treba odbiti kao bespredmetan, pri čemu nije potrebno ispitati jesu li institucije prilikom donošenja uredbi na koje se pozivaju tužitelji primijenile metodologiju različitu od one primijenjene u ovom slučaju.

118 S obzirom na sva prethodna razmatranja, valja zaključiti da uzimanjem u obzir spornih POA troškova u svrhu određivanja uobičajene vrijednosti Komisija nije povrijedila članak 2. stavak 3. prvi podstavak, članak 2. stavak 4. prvi podstavak i članak 2. stavak 6. prvu rečenicu osnovne uredbe niti je povrijedila članak 2.2.2. prvu rečenicu Antidampinškog sporazuma WTO-a.

119 Stoga prvi tužbeni razlog, kako je naveden u točki 33. ove presude, treba odbiti.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogrešci u ocjeni prilikom primjene na izvoznu cijenu iznosa koji odgovara POA troškovima i dobiti posrednika koji posluje na temelju provizije

120 Tužitelji ističu očitu pogrešku u ocjeni koju je Komisija počinila prilikom tumačenja članka 2. stavka 10. prve do četvrte rečenice i članka 2. stavka 10. točke (i) osnovne uredbe.

121 Tužitelji ističu da je Komisija prilikom izračuna izvozne cijene za potrebe postupka koji je doveo do donošenja pobijane uredbe pogrešno primijenila prilagodbu smanjenjem, na temelju članka 2. stavka 10. točke (i) Osnovne uredbe, na cijene koje primjenjuje IPE za prodaju dotičnog proizvoda prvim nezavisnim kupcima sa sjedištem u Uniji (u daljnjem tekstu: osporavana prilagodba). Osporavanom prilagodbom uvedena je funkcionalna asimetrija između uobičajene vrijednosti i izvozne cijene tužiteljâ, koja je utjecala na usporedivost cijena, protivno članku 2. stavku 10. prvoj do četvrtoj rečenici iste uredbe. Komisija se, umjesto uvođenja te prilagodbe, trebala osloniti na navedene cijene, kao što je to učinila u prethodnim revizijama, prema zaključcima iz prve presude Interpipe, koju je potvrdio Sud. Elementi koje je Komisija istaknula u DOI-ju 2019., pobijanoj uredbi i dopisu od 2. kolovoza 2019. ne opravdavaju osporavanu prilagodbu.

122 Kao prvo, prema mišljenju tužitelja, Komisija pogrešno tvrdi da osnivanjem IPCT-a (vidjeti točku 14. ove presude), koje je pripojeno IPE-u, oni sada raspolažu paralelnim kanalima koji im omogućavaju da izvoze iste proizvode u Uniju. Komisija iz toga izvodi pogrešan zaključak da IPE sada treba okvalificirati kao posrednika, a ne, kao ranije, kao unutarnji prodajni odjel jedinstvenog gospodarskog subjekta koji čine tužitelji i IPU. Komisija nije pružila nikakvo objašnjenje kojim se dokazuje automatizam navodne veze između postojanja IPCT-a, kao povezanog uvoznika sa sjedištem u Uniji, i promjene kvalifikacije IPE-a. Potonji nastavlja funkcionirati kao ranije, unatoč osnivanju IPCT-a, i ostaje glavni izvozni kanal tužitelja za njihovu prodaju u Uniju proizvoda na koji se odnose ove antidampinške mjere. IPCT je osnovan kako bi se, uglavnom u Njemačkoj, bavio prodajom kotača na željezničkim prugama koji nisu obuhvaćeni definicijom dotičnog proizvoda. Štoviše, ni osnovna uredba ni sudska praksa ne dovode do zaključka da postojanje „paralelnog” prodajnog kanala može ugroziti status unutarnjeg prodajnog odjela koji ima povezani trgovac. Odlučujući kriterij za gubitak takvog statusa odnosi se na pitanje ostvaruje li taj trgovac svoj prihod uglavnom prodajom proizvoda koji potječu od nepovezanih poduzetnika. Međutim, tužitelji su IPE-u isporučili cijeli dotični proizvod koji on prodaje u Uniji. Istinitost tog utvrđenja ne može dovesti u pitanje činjenica, koju je istaknula Komisija, da statut IPE-a ne sadržava klauzulu o isključivosti u korist tužiteljâ, koja bi formalno spriječila IPE da proizvod nabavlja od drugih proizvođača.

123 Osim toga, tužitelji navode da je IPCT osnovan 2014. i da je Komisija tijekom konačne revizije okončane 2018. znala za postojanje tog društva, ali nije smatrala da je ta promjena činjeničnih okolnosti dovoljan razlog za preispitivanje statusa unutarnjeg prodajnog odjela koji je IPE imao.

124 Kao drugo, tužitelji, iako priznaju da IPU izvršava koordinacijske funkcije koje je opisala Komisija (vidjeti točku 20. ove presude), osporavaju njezin zaključak prema kojem su te funkcije nespojive s tim da IPE pripada istom jedinstvenom gospodarskom subjektu kao i tužitelji i IPU te da to podrazumijeva da IPE treba smatrati posrednikom koji posluje na temelju provizija. U tom pogledu upućuju na prvu presudu Interpipe.

125 Kao treće, tužitelji tvrde da, iako ugovori sklopljeni između, s jedne strane, IPU-a i, s druge strane, IPE ili IPCT-a (u daljnjem tekstu: ugovori o kojima je riječ), sadržavaju odredbe o pritužbama o nesukladnosti robe s ugovornim zahtjevima i ugovornim specifikacijama te odgovornosti stranaka u području ocjene kvalitete, štete tijekom prijevoza i tehničkih prilagodbi potrebama krajnjih kupaca kao i arbitražnu klauzulu, ta okolnost ne dovodi do zaključka da IPE nije unutarnji prodajni odjel. Takve odredbe, umetnute radi usklađivanja sa zahtjevima ukrajinskog prava, koje uređuje navedene ugovore, ne mijenjaju gospodarsku stvarnost položaja IPE-a, koji je unutarnji prodajni odjel, a ne posrednik koji posluje na temelju provizija.

126 Komisija osporava argumente tužitelja.

127 Prije ispitivanja tih argumenata valja podsjetiti na relevantne odredbe i načela utvrđena sudskom praksom te na povijest primjene prilagodbe na grupu Interpipe na temelju članka 2. stavka 10. točke (i) osnovne uredbe i uredbi koje su joj prethodile.

128 U skladu s člankom 2. stavkom 10. prvom rečenicom osnovne uredbe se „izvozna cijena i uobičajena vrijednost uspoređuju […] primjereno". Člankom 2. stavkom 10. trećom rečenicom iste uredbe propisuje se da se „[a]ko uobičajena vrijednost i utvrđena izvozna cijena nisu usporedive, provode […] odgovarajuće prilagodbe za svaki pojedini slučaj, a s obzirom na razlike među čimbenicima za koje se tvrdi, i dokazano je, da utječu na cijene i usporedivost cijena".

129 Člankom 2. stavkom 10. točkom (i) osnovne uredbe se među „čimbenici[ma] za koje se mogu provesti prilagodbe" predviđaju „[p]rovizije". Tom se odredbom konkretno navodi da se „[p]rilagodbe […] provodi za razlike u provizijama plaćenim za prodaju koja se razmatra". Njome se pojašnjava da se za „[i]zraz ‚provizije' smatra […] da uključuje uvećane iznose koje je primio prodavatelj proizvoda, odnosno istovjetnog proizvoda ako su poslovi tog prodavatelja slični poslovima posrednika koji posluje na temelju provizije".

130 Međutim, iz sudske prakse proizlazi da se prilagodba na temelju članka 2. stavka 10. točke (i) osnovne uredbe ne može provesti ako proizvođač sa sjedištem u trećoj zemlji i s njime povezani distributer zadužen za izvoz u Uniju čine jedinstveni gospodarski subjekt (presuda od 26. listopada 2016., PT Musim Mas/Vijeće, C-468/15 P, EU:C:2016:803, t. 39.).

131 Naime, presuđeno je da se pojam jedinstveni gospodarski subjekt, koji je razvijen s ciljem utvrđivanja uobičajene vrijednosti, kao što to proizlazi iz točaka 83. i 84. ove presude, primjenjuje i na utvrđivanje izvozne cijene (vidjeti u tom smislu presude od 16. veljače 2012., Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, t. 55. i 56. i od 17. ožujka 2015., RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, t. 108. i 109.).

132 Na temelju načela utvrđenih sudskom praksom navedenom u točki 84. ove presude, treba istaknuti da priznavanje postojanja jedinstvenog gospodarskog subjekta omogućava da se izbjegne da troškovi – koji su očito uključeni u prodajnu cijenu nekog proizvoda kada prodaju obavlja prodajni odjel integriran u organizaciju proizvođača – budu iz nje isključeni u slučajevima kada istu prodajnu djelatnost obavlja pravno odvojeno društvo, koje proizvođač ipak gospodarski kontrolira (presuda od 26. listopada 2016., PT Musim Mas/Vijeće, C-468/15 P, EU:C:2016:803, t. 41.).

133 Iz navedenoga slijedi da se za trgovca koji čini jedinstveni gospodarski subjekt s proizvođačem koji ima sjedište u trećoj zemlji ne može smatrati da obavlja poslove slične poslovima posrednika koji posluje na temelju provizije, u smislu članka 2. stavka 10. točke (i) osnovne uredbe (vidjeti u tom smislu presudu od 26. listopada 2016., PT Musim Mas/Vijeće, C-468/15 P, EU:C:2016:803, t. 42.).

134 U okviru analize postojanja jedinstvenog gospodarskog subjekta između proizvođača i njegova povezanog trgovca, od odlučujućeg je značenja razmotriti gospodarski realitet odnosa koji postoje između tog proizvođača i tog distributera. Imajući u vidu zahtjev da zaključak mora odražavati gospodarski realitet odnosa između navedenog proizvođača i navedenog distributera, institucije Unije su obvezne uzeti u obzir sve relevantne čimbenike koji omogućavaju utvrđenje obavlja li taj distributer poslove integriranog prodajnog odjela tog proizvođača, ili to nije slučaj (vidjeti u tom smislu presudu od 26. listopada 2016., PT Musim Mas/Vijeće, C-468/15 P, EU:C:2016:803, t. 43. i navedenu sudsku praksu).

135 Kad je riječ o teretu dokazivanja koji se odnosi na specifične prilagodbe nabrojene u članku 2. stavku 10. točkama (a) do (k) osnovne uredbe, on je, prema sudskoj praksi, na stranci koja se na njih poziva (vidjeti u tom smislu presudu od 26. listopada 2016., PT Musim Mas/Vijeće, C-468/15 P, EU:C:2016:803, t. 83. i navedenu sudsku praksu).

136 Tako, kada institucije Unije smatraju da treba primijeniti prilagodbu smanjivanjem izvozne cijene zato što prodajno društvo povezano s proizvođačem obavlja poslove slične poslovima posrednika koji posluje na temelju provizije, na tim je institucijama da dostave barem usklađene indicije koje dokazuju da je taj uvjet ispunjen (vidjeti presudu od 26. listopada 2016., PT Musim Mas/Vijeće, C-468/15 P, EU:C:2016:803, t. 84. i navedenu sudsku praksu).

137 Iz toga slijedi da – ako su institucije Unije podnijele usklađene indicije kojima se dokazuje da trgovac povezan s proizvođačem obavlja poslove slične poslovima posrednika koji posluje na temelju provizije – na tom je trgovcu ili na tom proizvođaču da podnesu dokaze da prilagodba na temelju članka 2. stavka 10. točke (i) Osnovne uredbe nije opravdana (presuda od 26. listopada 2016., PT Musim Mas/Vijeće, C-468/15 P, EU:C:2016:803, t. 85.).

Povijest primjene prilagodbe na grupu Interpipe na temelju članka 2. stavka 10. točke (i) osnovne uredbe i uredbi koje su joj prethodile

– Prilagodba koja se primjenjuje na grupu Interpipe u Uredbi br. 954/2006 i posljedica nezakonitosti te uredbe utvrđene u prvoj presudi Interpipe

138 Kao što je to navedeno u točkama 4. i 6. ove presude, u Uredbi br. 954/2006 izračun antidampinške pristojbe primjenjive na ranija društva Interpipe, čiji su tužitelji pravni sljednici, uključivao je primjenu prilagodbe slične osporavanoj prilagodbi na cijene koje je primjenjivalo švicarsko društvo Sepco, koje je kasnije postalo IPE. U prvoj presudi Interpipe Opći sud djelomično je poništio navedenu uredbu upravo zbog nezakonitosti te prilagodbe.

139 Kako bi odlučio u tom smislu, Opći sud najprije je istaknuo da se Komisija oslonila na tri elementa kako bi zaključila da je Sepco obavljao poslove slične poslovima posrednika koji posluje na temelju provizije. Kao prvo, ranija društva Interpipe obavljala su izravnu prodaju dotičnog proizvoda u Uniji. Kao drugo, SPIG Interpipe, povezano prodajno društvo u Ukrajini, koje je kasnije postalo IPU, interveniralo je u svojstvu prodajnog agenta za prodaju ranijih društava Interpipe društvu Sepco. Kao treće, veze potonjeg društva s navedenim društvima bile su nedovoljne i nisu omogućile zaključak da je ono bilo pod njihovim nadzorom ili da je postojao zajednički nadzor u društvu Sepco i ranijim društvima Interpipe (prva presuda Interpipe, t. 182.).

140 Što se tiče prvog elementa, Opći sud utvrdio je da se izravna prodaja u Uniji, koju su obavljala ranija društva Interpipe, nastavila u novim državama članicama, u prijelaznoj fazi. Osim toga, obujam izravne prodaje predstavljao je otprilike 8 % ukupnog obujma prodaje navedenih društava u Uniji i stoga je bio marginalan. Stoga su ta društva obavljala samo funkcije prodaje koja je komplementarna prodaji društva Sepco te samo za prijelazno razdoblje (prva presuda Interpipe, t. 185.).

141 Što se tiče drugog elementa, Opći sud naglasio je da Vijeće nije objasnilo kako činjenica da društvo SPIG Interpipe prima proviziju za prodaju ranijih društava Interpipe društvu Sepco može dokazati da je ono izvršavalo poslove slične poslovima posrednika koji posluje na temelju provizije ili se protiviti priznanju njegova statusa unutarnjeg prodajnog odjela navedenih društava (prva presuda Interpipe, t. 186.).

142 Što se tiče trećeg elementa, Opći sud istaknuo je da se na temelju dokumenata u spisu ne može utvrditi nepostojanje dovoljnih veza između društva Sepco i jednog od ranijih društava Interpipe (prva presuda Interpipe, t. 187.).

143 Opći je sud iz toga zaključio da je Vijeće počinilo očitu pogrešku u ocjeni prilikom primjene članka 2. stavka 10. točke (i) izmijenjene Uredbe br. 384/96 u dijelu u kojem je provelo prilagodbu izvozne cijene koju primjenjuje Sepco u okviru transakcija koje se odnose na proizvode koji je proizvelo jedno od ranijih društava Interpipe (prva presuda Interpipe, t. 190.). Zbog povrede prava obrane, ta se prilagodba smatrala nezakonitom i u dijelu u kojem je primijenjena na transakcije koje se odnose na proizvode koje je proizvelo drugo ranije društvo Interpipe (prva presuda Interpipe, t. 209. do 211.).

144 U uvodnim izjavama 12. i 13. Provedbene uredbe br. 540/2012, koju je Vijeće donijelo u skladu s člankom 266. UFEU-a, prilikom provedbe prve presude Interpipe, koju je potvrdio Sud, ono je, s jedne strane, podsjetilo na to da je Opći sud usporedbom uobičajene vrijednosti i izvozne cijene ocijenio da institucije Unije nisu trebale u konkretnom slučaju grupe Interpipe izvršiti prilagodbu zbog provizije i, s druge strane, navelo da je stoga dampinška marža ponovno izračunana bez prilagodbe u odnosu na izvoznu cijenu zbog razlike u provizijama.

145 Kao što je to Komisija potvrdila na raspravi, Vijeće u Provedbenoj uredbi br. 540/2012 nije razmotrilo pitanje mogu li drugi elementi, osim onih koje je Opći sud ispitao u prvoj presudi Interpipe, opravdati primjenu prilagodbe koja je proglašena nezakonitom u toj presudi.

146 Takvo ispitivanje ne proizlazi ni iz Provedbene uredbe br. 585/2012 kojom je Vijeće zadržalo antidampinške mjere o kojima je riječ (vidjeti točku 9. ove presude). Naime, iz njezinih uvodnih izjava 7., 38. i 57. proizlazi da se nakon odluka suda Unije nije smjela primijeniti nikakva prilagodba na izvoznu cijenu grupe Interpipe. Isto vrijedi i za Provedbenu uredbu br. 795/2012, donesenu nakon privremene revizije okončane 2012., kao što to proizlazi iz njezinih uvodnih izjava 2., 27. i 28.

147 U Uredbi 2018/1469, donesenoj nakon konačne revizije okončane 2018., Komisija je u uvodnim izjavama 4. i 5. opisala sve antidampinške mjere koje se odnose na grupu Interpipe. U uvodnoj izjavi 86. navela je da je, kada je proizvođač izvoznik izvozio predmetni proizvod nezavisnim kupcima u Uniji preko IPE-a, izvozna cijena utvrđena na temelju stvarno plaćenih ili plativih cijena za predmetni proizvod pri prodaji za izvoz u Uniju, u skladu s člankom 2. stavkom 8. osnovne uredbe. Komisija je u uvodnoj izjavi 87. dodala da je, kad su proizvođači izvoznici predmetni proizvod izvozili u Uniju preko IPCT-a, izvozna cijena izračunana na temelju cijene po kojoj je uvezeni proizvod prvi put preprodan nezavisnim kupcima u Uniji, u skladu s člankom 2. stavkom 9. navedene uredbe.

148 Stoga je zbog razloga koji proizlaze iz prve presude Interpipe Komisija u Provedbenoj uredbi 2018/1469 nastavila ne primjenjivati prilagodbu predviđenu člankom 2. stavkom 10. točkom (i) osnovne uredbe na izvozne cijene proizvoda koje je prodavao IPE.

– ***Primjena osporavane prilagodbe***

149 Nasuprot tomu, Komisija je, u okviru privremene revizije okončane 2019., nakon što je detaljnije ispitala pitanje odnosa između tužiteljâ i IPE-a, zaključila da valja primijeniti osporavanu prilagodbu.

150 Iz uvodnih izjava 39. do 42. pobijane uredbe proizlazi da je, prema Komisijinu mišljenju, tijekom razdoblja ispitnog postupka u vezi s privremenom revizijom okončanom 2019. grupa Interpipe izvozila dotični proizvod u Uniju putem dvaju različitih kanala prodaje, odnosno IPE-a, istog povezanog trgovca sa sjedištem u Švicarskoj kao i onaj preko kojeg je izvozila svoje proizvode na dan privremene revizije okončane 2012., i IPCT-a. Potonji distribucijski kanal nije još postojao tijekom te privremene revizije. Posljedično, i na temelju drugih elemenata koji, s obzirom na to da su povjerljivi, nisu bili izloženi u navedenoj uredbi, nego su priopćeni tužiteljima u dopisu od 2. kolovoza 2019., Komisija je smatrala da valja primijeniti osporavanu prilagodbu.

151 Iz dopisa od 2. kolovoza 2019. proizlazi da je, prema Komisijinu mišljenju, osporavana prilagodba opravdana s obzirom na četiri sljedeća elementa.

152 Kao prvo, Komisija je istaknula da su IPE i IPCT prodavali iste proizvode i da su nudili iste usluge svojim klijentima s poslovnim nastanom u Uniji. Stoga IPE, koji nije bio uključen u prodaju IPCT-a, više nije bio jedino društvo zaduženo za distribuciju proizvoda koje su proizveli tužitelji u Uniji. Dodala je da je IPCT, osim što je bio zadužen za znatan dio prodaje grupe Interpipe u Uniji, bio zadužen i za prodaju dotičnog proizvoda u više država članica i čak određenim kupcima s kojima je radio IPE.

153 Kao drugo, prema mišljenju Komisije, IPU je bio posrednik između, s jedne strane, IPE-a i IPCT-a i, s druge strane, tužiteljâ, u smislu da je prikupljao narudžbe od IPE-a i IPCT-a te ih dodjeljivao jednom ili drugom tužitelju, ovisno o njihovim kapacitetima i programima proizvodnje.

154 Kao treće, Komisija je utvrdila da su u ugovorima o kojima je riječ (vidjeti točku 125. ove presude) utvrđeni detaljni postupci koji se odnose na pritužbe za proizvode koji nisu u skladu s ugovornim specifikacijama. Tim ugovorima također su uređene isključive odgovornosti prodavatelja i kupca u pogledu ocjene kvalitete, štete tijekom prijevoza i tehničkih prilagodbi potrebama krajnjih kupaca te se njima predviđa detaljan odjeljak o arbitraži kako bi se riješili svi sporovi koji proizlaze iz ugovornih odredbi između IPU-a, kao prodavatelja, i IPE-a ili IPCT-a, kao kupaca. Komisija je dodala da je u većini slučajeva IPU djelovao kao zastupnik tužiteljâ i da ugovori između, s jedne strane, IPU-a i, s druge strane, IPE-a ili IPCT-a izričito spominju prijenos rizika s IPU-a na IPE ili IPCT.

155 Kao četvrto, Komisija je istaknula da statut IPE-a ne sadržava klauzulu o isključivosti u korist tužitelja, tako da mu je dopušteno proizvod nabavljati od drugih proizvođača.

Osporavanje elemenata na kojima se temelji osporavana prilagodba od strane tužitelja

156 Većini prigovora koje su tužitelji istaknuli u potporu ovom tužbenom razlogu zajedničko je to da se njima zamjera Komisiji da se primjenom osporavane prilagodbe udaljila od zaključaka do kojih su institucije došle u vezi s ulogom društva Sepco, koje je postalo društvo IPE, nakon što su postupile u skladu s prvom presudom Interpipe.

157 Međutim, u svrhu ocjene ovog tužbenog razloga valja se ograničiti na utvrđivanje je li Komisija počinila očitu pogrešku u ocjeni time što je smatrala da se na temelju četiriju elemenata iz točaka 152. do 155. ove presude može primijeniti osporavana prilagodba. Naime, drugi prigovori tužiteljâ podudaraju se s onima na koje se pozivaju u prilog drugom dijelu trećeg tužbenog razloga, koji se temelji na povredi članka 11. stavka 9. osnovne uredbe, zbog toga što je Komisija navodno izmijenila metodologiju, a da uvjeti predviđeni u tu svrhu tom odredbom nisu bili ispunjeni. Stoga će se o tim prigovorima raspraviti prilikom ispitivanja navedenog dijela.

158 Valja utvrditi da, kao što je to Komisija istaknula na raspravi, u odgovoru na pitanje Općeg suda, a da tužitelji to nisu osporili, nijedan od četiriju elemenata iz točaka 152. do 155. ove presude nije povezan s trima elementima koja je u prvoj presudi Interpipe ispitao Opći sud i u pogledu kojih je utvrdio da postoji očita pogreška u ocjeni (vidjeti točke 139. do 143. ove presude). Slijedom toga, činjenica da se u navedenoj presudi ta tri elementa nisu smatrala dostatnima kako bi se opravdala prilagodba koja je slična osporavanoj prilagodbi ne utječe na njezinu zakonitost, s obzirom na to da se Komisija poziva na ta četiri zasebna elementa u prilog svojoj odluci.

159 Što se tiče nepostojanja klauzule o isključivosti (vidjeti točku 155. ove presude) u statutu IPE-a, u korist tužiteljâ, valja podsjetiti na to da je, prema sudskoj praksi, udio prodaje koju je obavio trgovac proizvoda koji potječu od nepovezanih proizvođača važan čimbenik pri utvrđivanju tvori li taj trgovac jedinstveni gospodarski subjekt s povezanim proizvođačem. Stoga, ako trgovac ostvaruje velik dio svojeg prihoda prodajom proizvoda koji potječu od nepovezanih poduzetnika, ta okolnost može biti indicija da funkcije tog trgovca nisu funkcije unutarnjeg prodajnog odjela (presuda od 25. lipnja 2015., PT Musim Mas/Vijeće, T-26/12, neobjavljena, EU:T:2015:437, t. 53.).

160 U ovom slučaju tužitelji osporavaju Komisijin argument koji se temelji na nepostojanju klauzule o isključivosti u njihovu korist u statutu IPE-a. Tvrde, a da im Komisija u tom dijelu nije proturječila, da je IPE u praksi uvijek prodavao samo dotični proizvod koji su oni proizveli.

161 Budući da se institucije Unije moraju osloniti na gospodarsku stvarnost odnosa između dotičnih društava (vidjeti točke 83. i 134. ove presude), nepostojanje takve klauzule o isključivosti stoga nije element koji može korisno potkrijepiti zakonitost osporavane prilagodbe.

162 Kad je riječ o sadržaju ugovora o kojima je riječ (vidjeti točke 125. i 154. ove presude), valja najprije podsjetiti na to da je, prema sudskoj praksi, postojanje pisanih ugovora između društava relevantan element za utvrđivanje čine li ona jedinstveni gospodarski subjekt. Naime, postojanje takvih ugovora pokazuje da je odnos između dotičnih društava organiziran na temelju uobičajenih uvjeta trgovine (vidjeti u tom smislu presudu od 25. lipnja 2015., PT Musim Mas/Vijeće, T-26/12, neobjavljenu, EU:T:2015:437, t. 60.).

163 U ovom predmetu, sadržaj ugovora o kojima je riječ, kako ga je Komisija opisala u dopisu od 2. kolovoza 2019. i kako proizlazi iz dokumenata koje je podnijela u odgovoru na mjeru upravljanja postupkom (vidjeti točku 28. ove presude), čini dokaz u prilog njezinoj odluci da primijeni osporavanu prilagodbu. Naime, to da se u ugovorima nalazi arbitražna klauzula namijenjena rješavanju sporova iz ugovornih odnosa između dvaju društava koja su ugovorne stranke i da između njih nema solidarnosti, što pretpostavlja ne samo postojanje dviju različitih pravnih osoba, nego i dvaju gospodarskih subjekata s različitim interesima, nije spojivo s postojanjem jedinstvenog gospodarskog subjekta i s kvalifikacijom jednog od tih društava unutarnjim prodajnim odjelom (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 25. lipnja 2015., PT Musim Mas/Vijeće, T-26/12, neobjavljenu, EU:T:2015:437, t. 62. i 63.).

164 Kad je riječ o istovjetnosti aktivnosti koje obavljaju IPE i IPCT za klijente s poslovnim nastanom u Uniji (vidjeti točku 152. ove presude), valja istaknuti to da tužitelji ne prilažu dokaze koji dovode u pitanje Komisijina utvrđenja o ulozi IPCT-a, za koji je istaknula da prodaje dotični proizvod u Uniji, djelomice istim kupcima koji su proizvod nabavljali od IPE-a. Naime, tužitelji su samo tvrdili da je IPCT osnovan kako bi se, uglavnom u Njemačkoj, bavio prodajom kotača na željezničkim prugama, koji ne ulaze u definiciju dotičnog proizvoda. Osim toga, tužitelji su u svojim očitovanjima na DOI 2019. priznali da je IPCT „prodava[o] ograničene količine dotičnog proizvoda u određenim državama članicama".

165 Međutim, Komisija osnovano tvrdi da jedinstveni gospodarski subjekt u načelu ima jedinstveni unutarnji prodajni odjel, tako da je čak i djelomična istovjetnost funkcija prodaje unutar Unije, koju obavljaju IPE i IPCT, dokaz kojim se isključuje da je IPE takav odjel.

166 Konačno, valja istaknuti da IPU-ova uloga poveznice (vidjeti točku 153. ove presude) potvrđuje Komisijinu tvrdnju da se IPCT-ovoj ulozi protivi kvalifikacija IPE-a kao unutarnjeg prodajnog odjela. Naime, kao što je to Komisija navela na raspravi u odgovoru na pitanje Općeg suda, činjenica da IPU prima narudžbe i od IPE-a i od IPCT-a ne dovodi do isključivanja svake mogućnosti tržišnog natjecanja između tih dvaju društava za prodaju istih proizvoda na tržištu Unije. Tužitelji ne iznose razloge zbog kojih je grupa Interpipe organizirana na način da je društvo koje treba djelovati kao unutarnji prodajni odjel u tržišnom natjecanju s drugim društvom iz iste grupe.

167 Iz toga slijedi da su elementi koje je Komisija uzela u obzir, pod uvjetom da u statutu IPE nema klauzule o isključivosti u korist tužiteljâ, usklađene indicije koje isključuju mogućnost da se IPE smatra unutarnjim prodajnim odjelom (vidjeti točku 137. ove presude).

168 S obzirom na prethodna razmatranja, treba zaključiti da primjenom osporavane prilagodbe Komisija nije počinila očitu pogrešku u ocjeni. Stoga valja odbiti drugi tužbeni razlog naveden u točki 34. ove presude.

Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 11. stavka 9. osnovne uredbe jer je Komisija promijenila metodologiju izračuna uobičajene vrijednosti i izvozne cijene

169 Tužitelji tvrde da je na temelju članka 11. stavka 9. osnovne uredbe, tijekom ispitnih postupaka za reviziju provedenih na temelju članka 11. stavaka 2. i 3. navedene uredbe, Komisija općenito dužna primjenjivati istu metodologiju, osobito za utvrđivanje uobičajene vrijednosti i izvozne cijene, poput one koju je upotrijebila u ispitnom postupku koji je doveo do uvođenja mjera koje su predmet revizije. Ta se metodologija može izmijeniti samo ako su se okolnosti promijenile. Nasuprot tomu, Komisija ne može primijeniti novu metodologiju samo zato što je smatra prikladnijom od ranije metodologije, pod uvjetom da je ranija u skladu s osnovnom uredbom. U ovom slučaju, referentna metodologija je ona koja je primijenjena prilikom konačne revizije okončane 2018. Osim toga, tužitelji tvrde da Komisija, kada se oslanja na početni ispitni postupak koji je provela, proturječi vlastitom argumentu prema kojem raniji ispitni postupci nisu referentna točka.

170 Tužitelji podsjećaju na to da sporne POA troškove Komisija nije uzela u obzir ni tijekom privremene revizije okončane 2012. ni nakon njihovih primjedbi (vidjeti točke 13., 15. i 17. ove presude) tijekom konačne revizije okončane 2018. i da je, iako je IPCT osnovan prije te posljednje revizije, izvozna cijena, u okviru te revizije, izračunana bez primjenjivanja osporavane prilagodbe na cijene koje je primjenjivao IPE.

171 Stoga, ovim tužbenim razlogom tužitelji ističu to da je Komisija na dva načina povrijedila članak 11. stavak 9. osnovne uredbe jer je tijekom privremene revizije okončane 2019., s jedne strane, izračunala uobičajenu vrijednost (prvi dio tužbenog razloga) i, s druge strane, izvoznu cijenu (drugi dio tužbenog razloga), prema metodologiji različitoj od one koju je ranije primjenjivala. Pojašnjava da promjene koje je Komisija provela u svojim izračunima predstavljaju „metodologiju" u smislu gore navedene odredbe, a ne „pristup", pojam koji je Komisija upotrijebila pred Općim sudom, koji međutim ne odgovara nijednom pojmu iz osnovne uredbe.

172 Prije ispitivanja dvaju dijelova ovog tužbenog razloga, valja podsjetiti na tekst članka 11. stavka 9. osnovne uredbe, kao i na načela utvrđena sudskom praksom.

173 Prema članku 11. stavku 9. osnovne uredbe, Komisija u svim ispitnim postupcima za reviziju u smislu tog članka, pod uvjetom da se okolnosti nisu promijenile, primjenjuje istu metodologiju koja je primijenjena u ispitnom postupku koji je doveo do uvođenja pristojbe, vodeći pritom računa, među ostalim, o odredbama članka 2. iste uredbe.

174 Kao prvo, valja istaknuti da se iznimka koja dopušta institucijama da u postupku revizije, u slučaju promijenjenih okolnosti, primijene metodologiju drukčiju od one koja je bila primijenjena u početnom ispitnom postupku mora usko tumačiti, kao i svako drugo odstupanje ili iznimka od općeg pravila (presuda od 3. prosinca 2020., Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo i dr., C-461/18 P, EU:C:2020:979, t. 143.). Na institucijama leži teret dokazivanja promijenjenih okolnosti kako bi u ispitnom postupku revizije mogle primijeniti metodologiju drukčiju od one primijenjene u početnom ispitnom postupku (presuda od 19. rujna 2013., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Vijeće, C-15/12 P, EU:C:2013:572, t. 18.).

175 Obveza uskog tumačenja mogućnosti promjene metodologije, iznimno predviđene člankom 11. stavkom 9. osnovne uredbe, ne dopušta institucijama nastavak primjene metodologije koja nije u skladu s odredbama njezina članka 2. (vidjeti u tom smislu presude od 19. rujna 2013., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Vijeće, C-15/12 P, EU:C:2013:572, t. 19.; od 18. rujna 2014., Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, t. 43. i od 3. prosinca 2020., Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo i dr., C-461/18 P, EU:C:2020:979, t. 144.).

176 Nasuprot tomu, za opravdanje promjene metodologije nije dovoljno da je nova metodologija prikladnija od stare, čak i u slučaju kada bi stara metoda bila u skladu s člankom 2. osnovne uredbe (vidjeti presudu od 17. ožujka 2015., RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, t. 91.).

177 Kao drugo, promjena okolnosti iz odredaba članka 11. stavka 9. osnovne uredbe odnosi se na parametre koji se primjenjuju, u skladu s odredbama članka 2. iste uredbe, u smislu odabrane metodologije primijenjene u ispitnom postupku koji je doveo do nametanja pristojbe, u svrhu izračuna dampinške marže (vidjeti u tom smislu presudu od 28. travnja 2015., CHEMK i KF/Vijeće, T-169/12, EU:T:2015:231, t. 90.).

178 Kao treće, primjena iste metodologije ne znači da je potrebno preuzeti iste podatke prikupljene tijekom prethodnog ispitnog postupka, ni iste činjenične ili brojčane zaključke dobivene na temelju navedenih podataka (presuda od 7. veljače 2013., Acron/Vijeće, T-118/10, neobjavljena, EU:T:2013:67, t. 115.).

179 Na temelju tih načela treba ispitati redom dva dijela ovog tužbenog razloga.

Prvi dio, koji se odnosi na Komisijinu promjenu metodologije izračuna uobičajene vrijednosti

180 U potporu prvom dijelu trećeg tužbenog razloga tužitelji navode da ni u pobijanoj uredbi ni u dopisu od 2. kolovoza 2019. Komisija nije navela ni jednu promjenu okolnosti, od ispitnog postupka u vezi s konačnom revizijom okončanom 2018., kojom bi opravdala primjenu različite metodologije radi utvrđivanja je li njihova prodaja izvršena u uobičajenom tijeku trgovine i radi utvrđivanja izračunane uobičajene vrijednosti. Usto, tužitelji napominju da je Komisija u navedenom dopisu priznala da je promijenila metodologiju jer su tijekom privremene revizije okončane 2012. i konačne revizije okončane 2018. sporni POA troškovi pogreškom bili izostavljeni te je izjavila da je od tada primijenjena metodologija u skladu s člankom 2. stavcima 4. i 6. osnovne uredbe i jer gore navedena pogreška nije stvorila legitimna očekivanja na koja se tužitelji mogu pozivati. Međutim, prema njihovu mišljenju, na temelju tih kratkih objašnjenja koje je dala Komisija ne može se smatrati da je dokazala postojanje promjene okolnosti, na temelju članka 11. stavka 9. osnovne uredbe, koji treba usko tumačiti.

181 Komisija također nije uspjela dokazati da izuzeće spornih POA troškova ne poštuje članak 2. osnovne uredbe. Naime, Komisijina tvrdnja koja se odnosi na usklađenost nove metodologije s navedenim člankom nije isto što i objasniti da je metodologija primijenjena tijekom privremene revizije okončane 2012. i konačne revizije okončane 2018. bila pogrešna. Tužitelji inzistiraju na činjenici da je navodna pogreška koju je Komisija počinila tijekom privremene revizije okončane 2012., ako je zaista riječ o pogrešci, trebala biti ispravljena tijekom konačne revizije okončane 2018. Međutim, Komisija je u okviru tog postupka posebno detaljno ispitala sporne POA troškove i konačno prihvatila stajalište koje su tužitelji zagovarali u pogledu tih troškova.

182 Komisija osporava argumente tužitelja.

183 Valja istaknuti da odluka da se sporni POA troškovi uzmu u obzir ili zanemare u svrhu utvrđivanja uobičajene vrijednosti nije činjenični element, koji je Komisija mogla ažurirati na temelju novih podataka koje su tužitelji pružili, nego proizlazi iz tumačenja koje je odabrala dati relevantnim odredbama članka 2. osnovne uredbe, među ostalim, njegovih stavaka 3., 4. i 6. Tako, uključivanje tih troškova tijekom privremene revizije okončane 2019., nakon njihova izuzeća tijekom privremene revizije okončane 2012. i konačne revizije okončane 2018. predstavlja promjenu metodologije u smislu članka 11. stavka 9. osnovne uredbe.

184 Međutim, kao što to proizlazi iz ispitivanja prvog tužbenog razloga, osnovna uredba, tumačena s obzirom na relevantnu sudsku praksu, nalaže primjenu testa UTT i izračun uobičajene vrijednosti u smislu članka 2. stavka 3. navedene uredbe na temelju svih POA troškova nastalih prilikom prodaje tužiteljâ, izravne i neizravne, na ukrajinskom tržištu. Kao što je to Komisija priznala na raspravi, metodologija koju je primijenila tijekom privremene revizije okončane 2012. i konačne revizije okončane 2018. nije bila u skladu s člankom 2. osnovne uredbe jer se njome isključuju sporni POA troškovi.

185 Iz toga proizlazi da, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 175. ove presude, promjena metodologije koju je provela Komisija nije protivna članku 11. stavku 9. osnovne uredbe.

186 U okviru ovog dijela tužitelji također ističu prigovor koji se odnosi na povredu načela zaštite legitimnih očekivanja jer su – kada su od Komisije zahtijevali da provede (vidjeti točku 12. ove presude) privremenu reviziju okončanu 2019., koja je dovela do donošenja pobijane uredbe – očekivali da će se dampinška marža računati prema istoj metodologiji kao onoj koju je primjenjivala Komisija od privremene revizije okončane 2012.

187 Valja podsjetiti na to da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, svaki pojedinac ima pravo pozvati se na načelo zaštite legitimnih očekivanja kad se nađe u situaciji iz koje proizlazi da je uprava Unije dajući mu precizna jamstva kod njega stvorila utemeljena nadanja. Pružena jamstva moraju, usto, biti u skladu s primjenjivim normama (presuda od 24. ožujka 2011., ISD Polska i dr./Komisija, C-369/09 P, EU:C:2011:175, t. 123.; vidjeti također presudu od 17. prosinca 2010., EWRIA i dr./Komisija, T-369/08, EU:T:2010:549, t. 139. i navedenu sudsku praksu.

188 U ovom slučaju, pod pretpostavkom da su tužitelji od Komisije dobili dovoljno precizna jamstva u pogledu izuzeća spornih POA troškova, ta bi jamstva bila protivna članku 2. Osnovne uredbe, kao što to proizlazi iz ispitivanja prvog tužbenog razloga.

189 U svakom slučaju, iz spisa ne proizlazi da su tužiteljima takva jamstva dana u okviru privremene revizije okončane 2012. Što se tiče osiguranja koja su proizašla iz razmjena između Komisije i tužiteljâ, u vezi sa spornim POA troškovima tijekom konačne revizije okončane 2018., valja istaknuti da su ona započela 13. srpnja 2018. (vidjeti točku 13. ove presude). Međutim, prije tog datuma tužitelji su već zatražili privremenu reviziju okončanu 2019., koja je dovela do donošenja pobijane uredbe, kao što to proizlazi iz objave obavijesti o potonjoj reviziji 7. svibnja 2018. (vidjeti točku 12. ove presude). Stoga se tužitelji ne mogu pozivati na legitimna očekivanja koja proizlaze iz razmjena do kojih je prethodno došlo u okviru konačne revizije okončane 2018.

190 Stoga prigovor tužiteljâ koji se temelji na povredi načela zaštite legitimnih očekivanja nije osnovan.

191 S obzirom na prethodna razmatranja, prvi dio trećeg tužbenog razloga valja odbiti.

Drugi dio, koji se odnosi na Komisijinu promjenu metodologije izračuna izvozne cijene

192 Drugim dijelom ovog tužbenog razloga tužitelji ističu da osnivanje IPCT-a 2014. ne predstavlja promjenu okolnosti s obzirom na situaciju koja je prevladavala prilikom konačne revizije okončane 2018., a koja bi mogla opravdati uvođenje osporavane prilagodbe. Stoga je Komisija trebala nastaviti primjenjivati metodologiju primijenjenu prilikom navedene revizije jer nije mogla dokazati da ona nije bila u skladu s člankom 2. osnovne uredbe. Tužitelji osporavaju argument koji je Komisija iznijela u dopisu od 2. kolovoza 2019., prema kojem je, s obzirom na to da je cilj revizije zbog predstojećeg isteka mjera različit od cilja privremene revizije, ona provela detaljnu analizu strukture grupe Interpipe tijekom privremene revizije okončane 2019., ali ne i tijekom konačne revizije okončane 2018. Također se protive Komisijinu argumentu prema kojem je relevantno pitanje za potrebe primjene članka 11. stavka 9. osnovne uredbe to jesu li se okolnosti promijenile od prethodne privremene revizije. Postupovna pravila, osim onih koja se odnose na rokove, i opseg ispitnih postupaka revizije zbog isteka mjera i ispitnih postupaka privremene revizije slična su, čak i jednaka, što se tiče utvrđivanja dampinške marže, kao što to proizlazi iz članka 11. stavka 5. osnovne uredbe.

193 Komisija osporava argumente tužitelja.

194 Kao što to proizlazi iz točaka 143. do 148. ove presude, nakon objave prve presude Interpipe i do privremene revizije okončane 2019., institucije, kada su odlučile da na grupu Interpipe više ne primjenjuju prilagodbu koju je Opći sud proglasio nezakonitom u navedenoj presudi, nisu ispitale četiri elementa, navedena u točkama 152. do 155. ove presude, na temelju kojih je Komisija nakon privremene revizije okončane 2019. primijenila osporavanu prilagodbu.

195 Točno je da je Komisija prilikom konačne revizije okončane 2018. spomenula postojanje IPCT-a. Međutim, ona iz toga nije izvukla nikakvu posljedicu za izvozne cijene IPE-a.

196 Iz toga slijedi da je u svrhu donošenja pobijane uredbe Komisija primijenila osporavanu prilagodbu oslanjajući se na činjenične elemente koje nije prethodno ispitala ili čije pravne posljedice nije utvrdila.

197 Valja dodati to da se primjena prilagodbe na temelju elemenata koji u prošlosti nisu bili ispitani ne može smatrati promjenom metodologije u smislu članka 11. stavka 9. osnovne uredbe, nego posljedicom utvrđenja da su potrebni uvjeti za takvu prilagodbu sada ispunjeni (vidjeti u tom smislu presudu od 16. prosinca 2011., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Vijeće, T-423/09, EU:T:2011:764, t. 57.).

198 U svakom slučaju, pod pretpostavkom da je Komisija promijenila metodologiju u smislu članka 11. stavka 9. osnovne uredbe, valja istaknuti, kao prvo, da, prema sudskoj praksi, promjene koje su utjecale na strukturu grupe i organizaciju njezine izvozne prodaje u Uniji predstavljaju promjenu okolnosti u smislu navedene odredbe. Takva promjena okolnosti takve je prirode da opravdava promjenu metodologije, s obzirom na to da je ta promjena posljedica pojave drugoga prodajnoga kanala za dotičnu grupu i, stoga, posljedica promjene koja je uvedena u organizaciju prodaje spomenute grupe (vidjeti u tom smislu, presudu od 17. ožujka 2015., RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, t. 100. i 101.).

199 Na pravo kojim Komisija raspolaže da primijeni osporavanu prilagodbu, a da pritom ne povrijedi članak 11. stavak 9. osnovne uredbe, ne utječe okolnost da nisu sva četiri elementa na koja se oslonila u tu svrhu nova, tako da je Komisija prethodno mogla uzeti u obzir one elemente koji su već postojali. Pod pretpostavkom da je Komisija prilikom prethodnih revizija pogreškom propustila proučiti navedene elemente ili iz njih izvesti pravne posljedice, ona ne može biti dužna ponoviti istu pogrešku prilikom donošenja pobijane uredbe s jedinim ciljem da ne povrijedi članak 11. stavak 9. osnovne uredbe. Naime, on se ne može tumačiti na način da Komisija treba nastaviti primjenjivati metodologiju koja nije u skladu s odredbama članka 2. navedene uredbe (vidjeti točku 175. ove presude).

200 Kao drugo, valja napomenuti to da je uloga IPCT-a jedan od glavnih elemenata koji opravdavaju osporavanu prilagodbu. Točno je da je to društvo bilo osnovano još tijekom konačne revizije okončane 2018. i da ga je Komisija navela u Provedbenoj uredbi 2018/1469. Međutim, prema sudskoj praksi, u okviru revizije antidampinških mjera koje istječu, provedene u skladu s člankom 11. stavkom 2. osnovne uredbe, institucije su dužne samo utvrditi bi li istek tih mjera doveo do nastavka ili ponavljanja dampinga i štete, tako da odluče navedene mjere održati na snazi. U protivnom se antidampinške mjere stavljaju izvan snage. Posljedično, revizija mjera koje istječu ne može dovesti do izmjene mjera koje su na snazi. S druge strane, u pogledu privremene revizije na temelju članka 11. stavka 3. te uredbe, Komisija među ostalim može ispitati jesu li se okolnosti koje se tiču dampinga i štete značajno promijenile te može ne samo staviti izvan snage ili održati na snazi antidampinške mjere nego ih i izmijeniti (presude od 11. veljače 2010., Hoesch Metals and Alloys, C-373/08, EU:C:2010:68, t. 76.; od 18. rujna 2014., Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, t. 52. i od 18. listopada 2016., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Vijeće, T-351/13, neobjavljena, EU:T:2016:616, t. 57.).

201 Stoga se Komisiji ne može prigovoriti da tijekom konačne revizije okončane 2018. nije detaljnije ispitala ulogu IPCT-a i da iz toga nije izvela iste pravne posljedice poput onih koje je iz toga izvela tijekom privremene revizije okončane 2019.

202 S obzirom na prethodna razmatranja, valja odbiti drugi dio ovog tužbenog razloga i, slijedom toga, sve prigovore istaknute u okviru drugog (vidjeti točke 157. i 168. ove presude) i trećeg tužbenog razloga.

203 Odbijanje prvih triju tužbenih razloga također dovodi do odbijanja prigovora tužiteljâ spomenutih u točki 36. ove presude, s obzirom na to da se povrede članka 9. stavka 4. drugog podstavka osnovne uredbe i članka 9.3. Antidampinškog sporazuma WTO-a na koje se pozivaju temelje isključivo na prigovorima koji su odbijeni ispitivanjem navedenih tužbenih razloga.

Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi prava obrane

204 Tužitelji ističu da su njihova prava obrane povrijeđena zato što im je Komisija tek dopisom od 2. kolovoza 2019., poslanim istoga dana na koji je pobijana uredba objavljena u Službenom listu, priopćila nove argumente koji se odnose na činjenicu da bi POA troškovi nastali čak i u slučaju prodaje povezanom kupcu kao što je IPU i na prihvaćanje postojanja pogreške u tom pogledu prilikom privremene revizije okončane 2012. i konačne revizije okončane 2018. kao i na statut IPE-a i ugovore o kojima je riječ. Ti su argumenti temelj Komisijine odluke, s jedne strane, o uključivanju spornih POA troškova u izračun uobičajene vrijednosti i, s druge strane, da IPE više ne smatra unutarnjim prodajnim odjelom.

205 Tužitelji ističu da, kako bi ovaj tužbeni razlog bio prihvaćen, oni nisu dužni dokazati da bi sadržaj pobijane uredbe bio drukčiji da su mogli podnijeti svoja očitovanja o navedenim argumentima prije njezina donošenja. Dovoljno je da takva pretpostavka nije u potpunosti isključena, s obzirom na to da su mogli bolje osigurati svoju obranu da nije bilo postupovne nepravilnosti. Iz prvog i drugog tužbenog razloga proizlazi to da su tužitelji mogli podnijeti dodatna očitovanja koja su mogla dovesti u pitanje osnovanost izmjena metodologije koje je Komisija uvela u pobijanoj uredbi, uzimanjem u obzir spornih POA troškova i primjenom osporavane prilagodbe. Stoga se ne može u potpunosti isključiti da je Komisija mogla doći do drukčije odluke o pitanjima istaknutima u navedenim tužbenim razlozima da su tužitelji tijekom upravnog postupka primili informacije sadržane u dopisu od 2. kolovoza 2019.

206 Komisija osporava argumente tužiteljâ.

207 Prije ispitivanja argumenata tužiteljâ koji se odnose na navodnu povredu prava obrane i u pogledu spornih POA troškova i u pogledu osporavane prilagodbe, valja podsjetiti na temeljna načela koja se odnose na navedena prava.

208 Poštovanje prava obrane predstavlja temeljno načelo prava Unije, a pravo na saslušanje njegov je sastavni dio (vidjeti presude od 3. srpnja 2014., Kamino International Logistics i Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 i C-130/13, EU:C:2014:2041, t. 28. i navedenu sudsku praksu i od 12. prosinca 2014., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Vijeće, T-643/11, EU:T:2014:1076, t. 38. i navedenu sudsku praksu).

209 Poštovanje prava obrane, koje je od ključnog značenja u antidampinškim ispitnim postupcima, podrazumijeva da se predmetnim poduzetnicima mora omogućiti da, tijekom upravnog postupka, učinkovito izraze svoje stajalište o istinitosti i relevantnosti navodnih činjenica i okolnosti te o dokazima koje je Komisija iznijela u prilog svojoj tvrdnji o postojanju dampinga i štete koja njime nastaje (presude od 27. lipnja 1991., Al-Jubail Fertilizer/Vijeće, C-49/88,

EU:C:1991:276, t. 17.; od 16. veljače 2012., Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, t. 76. i 77. i od 12. prosinca 2014., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Vijeće, T-643/11, EU:T:2014:1076, t. 41.).

210 Postojanje nepravilnosti u poštovanju tih prava može dovesti do poništenja uredbe koja uvodi antidampinšku pristojbu samo ako postoji mogućnost da bi upravni postupak zbog te nepravilnosti mogao imati drukčiji ishod i tako konkretno utjecao na prava obrane dotične stranke. Međutim, od te se stranke ne može zahtijevati da dokaže da bi odluka Komisije bila drukčija, već samo da takva mogućnost nije u cijelosti isključena s obzirom na to da bi navedena stranka mogla bolje osigurati svoju obranu u izostanku istaknute postupovne povrede (presuda od 10. travnja 2019., Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisija, T-301/16, EU:T:2019:234, t. 66. i 67.; vidjeti u tom smislu i presudu od 16. veljače 2012., Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, t. 78. i 79.).

211 Naposljetku, valja podsjetiti na to da pravo na saslušanje obuhvaća sve činjenične ili pravne elemente koji predstavljaju temelj akta kojim se donosi odluka, ali ne i na konačan stav koji uprava namjerava zauzeti. Tim se pravom ne zahtijeva da, prije donošenja svojeg konačnog stajališta o ocjeni elemenata koje podnese jedna stranka, uprava toj stranci mora ponuditi novu mogućnost da se očituje o tim elementima (vidjeti u tom smislu presude od 4. ožujka 2020., Tulliallan Burlington/EUIPO, C-155/18 P do C-158/18 P, EU:C:2020:151, t. 94. i navedenu sudsku praksu; od 19. svibnja 2010., IMI i dr./Komisija, T-18/05, EU:T:2010:202, t. 109. i od 9. ožujka 2015., Deutsche Börse/Komisija, T-175/12, neobjavljenu, EU:T:2015:148, t. 344.).

212 S obzirom na ta načela valja ispitati prigovore tužiteljâ koji se odnose na navodnu povredu prava obrane u pogledu, s jedne strane, POA troškova i, s druge strane, osporavane prilagodbe.

Prigovori koji se odnose na sporne POA troškove

213 Prema tužiteljima, Komisija je u DOI-ju 2019. navela da je imala namjeru uzeti u obzir sporne POA troškove u svrhu utvrđivanja uobičajene vrijednosti. Navode da su kritizirali taj Komisijin pristup u svojim očitovanjima na DOI 2019., tvrdeći da je Komisija time što je postupila na taj način preuzela tezu koju je već iznijela u okviru konačne revizije okončane 2018., od koje je odustala tijekom donošenja Provedbene uredbe 2018/1469 nakon prigovora koje su istaknuli.

214 Točno je da je Komisija u točkama 3. do 6. dopisa od 2. kolovoza 2019. pojasnila, kao prvo, da su tužitelji u svojim odgovorima na upitnik koji im je poslala naveli postojanje troškova koji se odnose na prodaju između povezanih društava unutar grupe Interpipe, kao drugo, da je prodaja između tih društava podrazumijevala POA troškove, kao treće, da je metodologija za primjenu članka 2. osnovne uredbe trebala odražavati sve troškove koje je snosio dotični poduzetnik i kao četvrto, da su sporni POA troškovi pogreškom isključeni tijekom konačne revizije okončane 2018. i privremene revizije okončane 2012. iako su uzeti u obzir tijekom početnog ispitnog postupka.

215 Međutim, ta Komisijina očitovanja, koja su tužitelji primili nakon donošenja pobijane uredbe, ne sadržavaju činjenične ili pravne elemente za koje nisu ranije znali i o kojima se nisu mogli očitovati. Oni čine temelj Komisijina konačnog stajališta o pitanju spornih POA troškova, tako da se, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 211. ove presude, u tom pogledu ne može utvrditi nikakva povreda prava obrane.

216 Osim toga, s obzirom na to da tužitelji ističu da su dodatni argumenti na koje su se mogli pozvati pred Komisijom da su ranije primili elemente sadržane u dopisu od 2. kolovoza 2019., oni koje su istaknuli pred Općim sudom (vidjeti točku 205. ove presude), treba istaknuti to da su svi ti argumenti odbijeni prilikom ispitivanja drugih tužbenih razloga na koje su se pozvali u ovoj tužbi. Stoga, nije dokazano da bi upravni postupak imao drugačiji ishod da su tužitelji tijekom tog postupka istaknuli te argumente (vidjeti u tom smislu i po analogiji, presudu od 30. travnja 2014., Tisza Erőmű/Komisija, T-468/08, neobjavljene, EU:T:2014:235, t. 217.).

217 Stoga ove prigovore treba odbiti.

Prigovori koji se odnose na osporavanu prilagodbu

218 Valja podsjetiti na to da je Komisija u dopisu od 2. kolovoza 2019., čiji se datum podudara s objavom pobijane uredbe u Službenom listu, dopunila svoje obrazloženje elementima koji se, zbog njihove povjerljivosti, nisu mogli nalaziti u toj uredbi. U navedenom dopisu Komisija je odgovorila na prigovore koje su tužitelji istaknuli u svojim očitovanjima na DOI 2019., na koje nije odgovorila u dokumentu s dodatnim informacijama od 27. lipnja 2019. (vidjeti točku 22. ove presude).

219 Četiri elementa, opisana u dopisu od 2. kolovoza 2019., na koja se Komisija oslonila radi primjene osporavane prilagodbe (vidjeti točke 151. do 155. ove presude), iznijela je tužiteljima u DOI-ju 2019., u točkama 34. do 42. U očitovanjima na DOI 2019. tužitelji su naveli ta četiri elementa i zauzeli stav o svakom od njih.

220 Međutim, tužitelji tvrde da dopis od 2. kolovoza 2019. sadržava dodatna opravdanja koja se ne nalaze u DOI-ju 2019. Komisija je tako u njemu prvi put navela da je u ugovorima o kojima je riječ određeno da je rizik prenesen s IPU-a na IPE ili IPCT i da statut IPE-a ne upućuje na to da je on djelovao prema uputama IPU-a, nego se njime predviđa da je IPE mogao provesti sve financijske, fiducijarne ili trgovačke transakcije u vezi s njegovim predmetom.

221 Međutim, valja utvrditi to da su ta navodna dodatna opravdanja samo pojašnjenja koja se odnose na elemente iz DOI-ja 2019., koje je Komisija dodala nakon očitovanja tužiteljâ na njega. Ta pojašnjenja, koja se odnose na sadržaj statuta IPE-a i ugovora o kojima je riječ, koji su tužiteljima očito poznati, ne sadržavaju nove činjenične i pravne elemente, nego se odnose na pitanja o kojima su se tužitelji izjasnili u navedenim očitovanjima.

222 Stoga valja zaključiti da je Komisija u dopisu od 2. kolovoza 2019. samo iznijela svoje konačno stajalište o osporavanoj prilagodbi, doneseno na temelju elemenata o kojima su tužitelji imali priliku iznijeti svoje mišljenje. U tim okolnostima, na temelju sudske prakse navedene u točki 211. ove presude, ne može se utvrditi nikakva povreda prava obrane.

223 Osim toga, razmatranja iznesena u točki 216. ove presude također su primjenjiva na ove prigovore tužiteljâ.

224 S obzirom na prethodna razmatranja, treba odbiti četvrti tužbeni razlog i, prema tome, tužbu u cjelini.

Troškovi

225 Sukladno odredbama članka 134. stavka 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku snosi troškove, ako je takav zahtjev postavljen. Budući da tužitelji nisu uspjeli u postupku, valja im naložiti snošenje troškova, sukladno zahtjevu Komisije.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (sedmo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Tužba se odbija.**

2. **Društvima Interpipe Niko Tube LLC i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC nalaže se snošenje troškova postupka.**

da Silva Passos Truchot Sampol Pucurull

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 14. srpnja 2021.

Potpisi

Sadržaj

Okolnosti spora . . . 2

Postupak i zahtjevi stranaka . . . 6

Pravo . . . 6

Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na nezakonitosti uzimanja u obzir POA troškova povezanih s prodajom tužiteljâ IPU-u prilikom izračuna uobičajene vrijednosti . . . 7

Odredbe pobijane uredbe koje se odnose na uobičajenu vrijednost . . . 10

Područje primjene članka 2. stavaka 3., 4. i 6. osnovne uredbe . . . 11

Pojam jedinstveni gospodarski subjekt i njegove posljedice . . . 13

Prigovori koji se temelje na odlukama Tijela za rješavanje sporova WTO-a . . . 15

Teoretska narav spornih POA troškova . . . 16

Povreda Komisijine prakse . . . 18

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogrešci u ocjeni prilikom primjene na izvoznu cijenu iznosa koji odgovara POA troškovima i dobiti posrednika koji posluje na temelju provizije 18

Povijest primjene prilagodbe na grupu Interpipe na temelju članka 2. stavka 10. točke (i) osnovne uredbe i uredbi koje su joj prethodile . . . 21

– Prilagodba koja se primjenjuje na grupu Interpipe u Uredbi br. 954/2006 i posljedica nezakonitosti te uredbe utvrđene u prvoj presudi Interpipe . . . 21

– Primjena osporavane prilagodbe . . . 23

Osporavanje elemenata na kojima se temelji osporavana prilagodba od strane tužitelja . . . 23

Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 11. stavka 9. osnovne uredbe jer je Komisija promijenila metodologiju izračuna uobičajene vrijednosti i izvozne cijene . . . 25

Prvi dio, koji se odnosi na Komisijinu promjenu metodologije izračuna uobičajene vrijednosti . . . 27

Drugi dio, koji se odnosi na Komisijinu promjenu metodologije izračuna izvozne cijene . . . 28

Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi prava obrane . . . 30

Prigovori koji se odnose na sporne POA troškove . . . 31

Prigovori koji se odnose na osporavanu prilagodbu . . . 32

Troškovi . . . 33